

HET VIERARMENKRUISPUNT – Christophe Mailleux

PERSONAGES

1. Frank: Dromer, fantast, heeft een extreme beeldspraak, spreekt beschaafd.
2. Albert: Zestiger, drinker, sarcastisch, verbitterd, door de anderen 'Va' genoemd
3. Thomas: Grapjas, optimist, levensgenieter, angstig t.o.v. problemen, onzeker, laaggeschoold
4. Belleke: Veertiger, Noord-Afrikaan. Eerlijk, rechtvaardig typetje, tolerant, laag geschoold.
5. Joke: Nederlands straatmadeliefje
6. Paul & Tony: Leden van drugbende, onzure types in maatpak.
7. Joke: Marktkramer met oude rommel en tweedehandsgoederen
8. Hotdogverkoper

Dubbelrollen mogelijk tussen Paul en Tony & Joke en de hotdogverkoper.

DECOR

De eerste drie bedrijven spelen zich af op de 'thuisbasis', een schuiloord onder een brug, langs de oever van een stadskanaal. Er bevinden zich enkele geïmproviseerde en/of oude meubelen, bierbakken, matrassen, zakken tweedehandskleding, kartonnen dozen, rommel allerlei.

Het vierde bedrijf situeert zich aan de rand van een marktpleintje, 's avonds tijdens een wijkbraderie.

EERSTE BEDRIJF

(Frank draagt een afgedragen en licht bevuild maatpak, enige maten te klein, zijn versleten diplomatenkoffertje staat opzij. Hij staat aan de rand van het podium en gooit broodkruimels voor de duiven)

Frank: Kom duifjes, kom, eet brood uit de hand van de raadsman van de vierde wereld. Kom, kom, Fantastische Frank heeft honger; ik kijk reikhalzend uit naar een warm duifje geserveerd op een bedje van frisse groenten. Ik heb namelijk wat te vieren. Kom dan, gevleugelde schoolmeesters, kom en bedien u van wat Moeder Aarde voor jullie aan samenraapsels heeft: maïs brood, graantjes ... (zucht) Kom nu, het is acht uur, de zon gooit haar kap over het hoofd en mijn voeten willen onder de feesttafel. Waarom eet ik mijn brood ook niet zelf op? (Pauze) Vergrijsde engelen, het lijkt er sterk op dat we regen krijgen. Als één van jullie blijft kan de rest gaan douchen ...

(Albert komt slenterend op met in de ene hand fles tafelbier, in de andere hand een broodzak. Hij blijft even staan en volgt gedurende enige tijd Franks bewegingen)

Frank: (Buigt zich) Kom knikkeroog, dichterbij ... dichterbij ... jaaa (Richt zich terug op) Pluimig onderkruipsel!

Albert: Ach, laat die beesten toch.

Frank: Ha, Va Albert. Ik ben stikjaloers op die creaturen; ze doen een hele dag niks en toch hebben ze eten en onderdak. Ze zijn uitverkoren voor mijn avondmaal, mij toegewezen door de door artrose verkromde vingers van het lot.

Albert: Hou ze weg van de tafel, ze schijten alles onder. (Legt een vezelplaat op twee grote arduinen stenen en gaat op een bierbak zitten) Ze hebben nu al alle muren witgekalkt. Wat wilt ge d'er mee?

Frank: Vangen en verorberen, wat had je gedacht?

Albert: Huh! Gij kunt nog geen ei vangen.

Frank: (Zonder omkijken) Vruchtbaar etmaal achter de rug?

Albert: Ik moet nog aan mijn eetmaal beginnen.

Frank: Etmaal. Dag.

Albert: (Steekt hand op) Ook 'dag'.

Frank: Een vruchtbare dag? (Maakt teken 'geld' met duim en wijsvinger)

Albert: Vruchtbaar? Vergeet het! Tweehonderd frank ... niet een biljet heb ik gekregen. 't Is crisis jong, de mensen geven niet veel meer. 't Is klote. (Haalt een droge sandwich tevoorschijn en begint te eten) De statie wordt nogal gecontroleerd tegenwoordig. Overall flikken. En van die ijverige. Van die nieuwe jonge gastjes, met stamboom en ontwormd. 't Is alsof ze met een stokje in een mierennest gekeuterd hebben. 's Avonds moet iedereen uit de gangen. Finito om ons er 's winters te warmen, finito met de avondverdiensten. Binnenkort moeten we nog staangeld betalen ook.

Frank: Waarom ga je niet met pensioen?

Albert: Lach er maar mee. Binnen een paar maanden begint het te vriezen en dan moet ik wittekes hebben om mijn binnenste warm te houden. Met water gaat dat niet. Weet ge nog, vorig jaar, toen we die fles wodka afgeluisd hadden?

Frank: Van die Rus? We hebben hem nooit meer terug gezien.

Albert: Doodgevroren. Diepvriesvlees. 't Zal moeten veranderen. Alles. De mensen, de staat, de geldzaken, alles godverdomme.

Frank: Ajuus, rotbeesten. Executie verdaagd. (Richt zich tot Albert:) Heb je goed verdiend?

Albert: Tweehonderd frank, dat zei ik toch al! Duivestront in je oorschelpjes?

Frank: 't Is waar, 't zijn slechte tijden. Er was een economische heropleving, heb je 't gehoord?

Albert: Ah ja?

Frank: Maar ze is al terug voorbij. Ze was zo kortstondig dat niemand er wat van gemerkt heeft. Ik heb het op teevē gezien, in Jefke zijn kroeg.

Albert: (Verbaasd, met open, volle mond:) Moogt gij daarbinnen? Ik krijg altijd de deur tegen mijne smoel.

Frank: Soms, als er niet teveel volk zit, niet tijdens de spits. En als de wijkagent weg is. Nu ja, aan uw dronkemansimago is een hogere tolerantiewaarde gekoppeld dan aan de mijne. (Pauze) Ik heb geen eten vanavond, de geschelpten willen niet.

Albert: Pech (boert). Brute pech.

Frank: Ik heb in het stadspark achter konijnen gejaagd. Er lagen verdorie meer condooms tussen de struiken dan dat er konijnen rondliepen. Qua voortplanting hebben de konijnen duidelijk een streepje voor. Een kat had ik haast te pakken, ja, maar ze heeft me een gradatie gegeven; drie rode strepen op mijn onderarm. Een streepjescode gecreëerd door een wild beest. (Pauze) Heb je niks ... teveel?

Albert: Ga bedelen, zoals iedereen, in plaats van op konijnen en katten te jagen. Denkt gij nu echt dat ge mij kunt wijsmaken dat gij in uw apekostuum in het park tussen de struiken achter konijnen loopt? Vergeet het, jongen. Als ge u te goed voelt om op een straathoek te gaan staan, moet ge de gevolgen maar dragen.

Frank: Ach, ik voel me heus niet verheven boven jullie, ik ben evengoed een bedelmuil.

Albert: Waarom doe je dan alsof je een werkmens bent, met dat kostuum en dat stomme koffertje?

Frank: Het is nuttig, ik kan het toch niet weggooien. Mijn bezittingen zitten erin.

Albert: Bezittingen? Wat blanco papier, twee elastieken en een potlood. En uw kloten.

Frank: Mijn kloten?

Albert: Ja, want gij hebt geen kloten aan uw lijf.

Frank: Neen, echt, ik ben evengoed bedelaar als jullie. Alleen, mijn maag snakke naar wild, stadswild.

Albert: Wij zijn het stadswild.

Frank: Duif of konijn, bedoel ik. (Pauze) Gisteren, gisteren en eergisteren heb ik gebedeld ... op de Botermarkt, in de winkelstraat ... en in het shoppingcentrum, tot ik als een verloederde straathond verjagen werd.

Albert: (Kijkt hem onderzoekend aan) Zijt gij ne vent of een sigaretteblaadje? Mij hebben ze al honderden, wat zeg ik, duizenden keren verjaagd, als stadswild. Pisemmers over mijne kop gekapt, mijn bakje met geld over de trottoir geschopt. 't Is afzien, maar zonder eten kunt ge niet.

Frank: Ja, va. (Pauze) Ik ben dat leven zo nog niet gewoon.

Albert: Dan moet ge honger lijden tot ge 't gewoon wordt. Daarbij, hier vijfhonderd meter verder is er dagelijks bedeling van het Leger des Heils. Of kunt ge niet in de rij staan en uw beurt afwachten, godverse ...

Frank: Jawel ...

Albert: Doe het dan! Ik heb die hulp niet nodig, ik ben d'er te trots voor, maar gij, gij zijt ne snotaap, ge hebt nog iemand nodig die uw polleke vasthoudt om te pissen. Ge loopt verloren in uw eigen broek.

Frank: Va! (Pauze) Thomas en Belleke blijven zo lang weg.

Albert: Hier, zachtgekookte. (Geeft hem een halve sandwich – twijfelt, bijt er een stuk af) Als ge al in de goot ligt, moet ge ook durven op uw buik vooruit te kruipen en in elk rioolputje te loeren, wie weet ligt er een frankske in.

Frank: Hou je broodje maar, gulle schenker, ik heb genoeg verdiend vandaag. Ik had alleen de intentie uw goedheid te evalueren. Mijn portefeuille is rondbuikig geworden, dronken van geld, in een roes van financiële dronkenschap. (Lacht) Big day! Glorieus is de geboortedag van de rijkdom.

Albert: Geld is rot en smerig, geld maakt niet gelukkig.

Frank: Wat weet jij ervan, Va Albert, je hebt er geen. Misschien maakt geld niet gelukkig, maar het helpt wel. Geld is macht va, het is een cliché, maar een bronzen waarheid op een arduinen voetstuk.

Albert: Hebt ge de gazet gelezen in de kroeg?! Hou die beursberichten maar voor uzelf.

Frank: Aanschouw dit, laat mijn biljetten uw wellustige blik oppoetsen (Toont hem enkele biljetten)

Albert: Poeh.

Frank: Wat denk je, va? Moeten we de dansvloer niet vrijmaken om het slijk der aarde te laten rock 'n - rollen? En hier ... nog ... en nog ... hahaaa!

Albert: Godver ... zoveel ... (Richt zich op) Hebt ge gepikt? Ge hebt weer gepikt, is 't niet? Ik ken je.

Frank: Waarom denk je dat ik me zou verlagen tot een ordinaire diefstal? Ik ben een schooier, geen zakkenroller. Denk je werkelijk, va, dat mijn vingers zich krommen naar andermans zakken? Vergeet het! Gewoon geluk gehad. Banaal geluk, zoals het stuk van twintig dat je in de goot vindt. Het kan ook ietsje meer zijn.

Albert: Gevonden, zeker? Kul! Kwatsj!!!

Frank: Niet gevonden, verdiend! Het toeval een hand gereikt met een triviaal gokspel. Toeval en realiteit hebben de handen geschud en ik stond erbij.

Albert: Hoe dan?

Frank: Héhé, dat zou je wel willen weten, hé. Va wordt nieuwsgierig.

Albert: Als het zo gemakkelijk te verdienen is, wil ik het ook wel proberen.

Frank: Zo makkelijk was het niet. Het was geluk van de zuiverste graad. Een bof van vierentwintig karaat.

Albert: 't Zal godverdomme geluk van de zuiverste graad moeten zijn dat ge binnen dit en drie dagen niet in den bak zit.

(Belleke en Thomas komen op, Belleke laat zijn instrumentje enthousiast rinkelen)

Belleke: Dag allemale.

Thomas: Ha, schooiers, bedelzakken en gootmensen!

Belleke: Mannen, mijne belleke isse gloeiend; de hele dag ting-ting, ting-ting. Isse d'er moe van. Sommige mensen denke ikke verkoop crème de glas oppe stokskes.

Frank: IJSCO'S.

Belleke: Voele, mijne belleke isse nog warm.

Thomas: Volhouden, Belleke, misschien kunt ge uitbreiden en wordt ge ooit nog kathedraal.

Belleke: Ikke ne kathedraal? Nikse van! Kapelleke isse al goed. Ikke moete al genoeg met mijne kop inne de wind staan.

Thomas: (Tegen Frank) Hoe is 't met Albert? Va, staat er haar op uw brood? Ge zit daar met zo'n lang gezicht. 't Is precies gesteven en gestreken.

Belleke: Met linkerebene uit bed gestapt?

Thomas: Va Albert stapt altijd met het verkeerde been uit bed, wat wilt ge, als ge altijd tegen

de muur slaapt?

Belleke: Ziene ne keer mannen, ik hemme drie pakken boterhammen gevondene inne de vuilbak naast de frituurkot. Da's vanne die jonge schoolgangers; die etene liever friet. Iemand ne boterhammeke?

Allen: Jaja, ik. Ik. Voor mij ook.

Belleke: Wel, Va Albert, kerken isse ne goeie plaats. Veel verdiend. Mensen denken dat Belleke buiten de kerk nog eens met de schaal rondgane. Er zijne mensen die zovele gegeven hemme, dat ze met de broek op de enkelen naar huis moeten gaan.

Frank: Hoezo?

Belleke: Lagen twee broeksknopen in mijne mandje.

Albert: Ge moet van mijn kerken wegblijven, da's mijn plaats verdomme!

Belleke: Hela, Va, brullen isse niet goed voor uwe tikker.

Thomas: Ach, kom, Albert, ge waart er niet. De afwezigen hebben altijd ongelijk.

Frank: Je hebt voor de stationsgangen geopteerd. Gun een ander ook eens wat.

Albert: Da's commerce, vriend, markéting, zoals ze dat tegenwoordig noemen. Ge moogt al uw bronnen niet uitputten, ge moet ze tijd geven zich terug aan te vullen. Markéting. Maar ja, daar verstaan jullie niks van, hé. Vandaag de stations, morgen de kerken.

Bellek: Enne gij, Franky, nog met wilde beesten gespeeld?

Frank: Fantastische Frank is aan het sparen voor een roomwitte villa en een elegant gelijnde auto.

Belleke: Ne BTW cabrio?

Albert: Frank, ge zijt ne regelrechte zot!

Thomas: Hebt ge een bank opgekocht?

Belleke: Ja, die witte van inne de park.

(Algemeen gelach)

Frank: Jullie spot is als vloeibare honing op een droge boterham. Vinden jullie dan niet dat ik al goed op weg ben? (Schudt uitnodigend de biljetten)

Belleke: Gottemiljaar?! Van vandaag? Gottemiljaar?! Krijge nu kankere! Da's zekere tien keer zoveel als ik. Ik hadde bijna vierhonderd franken.

Thomas: Ge zult valse noten spelen, hé Belleke.

Albert: Ik vind dat verdacht. In al die jaren dat ik de straten doe, heb ik nooit zoveel verdiend en de tijden zijn er niet beter op geworden, geloof me.

Frank: Jaloezie schuifelt op kousevoeten de ontvangstkamer van eer binnen. Albert, je staat te bedelen met een gezicht als een geploegde akker, net een politicus. De mensen zien al genoeg leed, dat ze nog naar het depressieve smoelwerk van een bedelaar moeten zien.

Albert: Moet ik daar soms moppen staan vertellen? Hé?! Het zal nogal effect hebben.

Belleke: Gisteren zegge nog iemand tegen mij: zie de Albert staan met ne lange gezicht. Als ge d'er ne brood ene gooit, komme dat gesneden terug.

(Albert werpt hem een boze blik toe)

Belleke: Grappeke.

Thomas: Het is zo. De mensen willen lachen, va Albert. Als ze uw gezicht zien, pissen ze 's avonds naast de pot.

Albert: Let op uw woorden, hé snotneus. Godverdomme! Moet ik soms staan lachen? Hé, moet ik lachen? (Geforceerd) Ha-ha-ha! Lachen moet ge doen als ge gelukkig zijt. Ik word ziek van al dat bedelen, het smeken en knikken kruipt niet in uw kou kleren. Binnenkort heb ik een ziekte; maagzweren, Parkinson, rododendron of een trombose

in mijne kop.

Frank: Zal het niet eerder een verzopen lever zijn?

Belleke: Wat wille Va Albert zegge met 'ne framboos' in zijne kop?

Thomas: Een tromboos. Weet ik veel, een verrekking, zeker.

Belleke: In zijne kop? En hij heeft al eens aardbeien op zijne kont gehad.

Albert: Aaaaammmbbeien, lompe ezel. Analfabeet.

Belleke: Bossebeest!

Thomas: Toe ...

Belleke: Als ikke u nu ne peer tegen uwe appel geef, va Albert, zijt ge precies ne fruittaart!

Albert: Is 't gedaan?!

Thomas: Hoe komt ge aan dat geld, Frank?

Frank: De zoete vruchten van een ordinair geluksspel, gokspel eigenlijk. Het was een gokspel.

Albert: Is 't gedaan met dat fruit?! Huh, gokspel ... elke diefstal is een gokspel.

Frank: Je tong is een ikoon van afgunst, Va Albert. Als je niet kan zien dat de ene boom meer fruit draagt dan de andere, draai dan je nijdige hoofd weg.

Albert: Als ik u nog een keer iets hoor zeggen over fruit, hé ... .. dan ....dan hé ...

Belleke: (Fluisterend) Dan krijge ne sjet tegen uw pruimen ...

Thomas: Laat het Belleke, seffens is 't weer ambras. Geen incidenten!

Albert: (Tegen Frank) Gij moet u erbij neerleggen dat ge niet meer zoveel kunt verdienen als vroeger, meneer de psycholoog! Ik wil er verder niet meer over praten.

Thomas: Just forget it all! Het geld is er, waarschijnlijk wel eerlijk verdiend.

Belleke: Laten we daarre van uitgaan.

Albert: (Sarcastisch:) Jaaaaa ...

Belleke: Isse gezegd we gingen zwijgen ...

(Pauze)

Belleke: (Tegen Frank:) Gij hadde beter psycholoog gebleven, dan hadde nu niet moeten bedelen. Wie late nu zo ne chique job vallen. Psycholoog verdiene toch vette pree?

Frank: Och, ik heb ruïnes gebouwd, Belleke.

Belleke: Wie bouwen nu ruïne?

Thomas: Ja! En hoe begint ge daaraan?

Frank: Ik heb met papieren gegoocheld ... ik verdiende meer geld onder tafel dan erboven ... en zulke dingen komen tenslotte oog in oog te staan met het strenge en rechtvaardige daglicht. Psychologisch gezien is het begrijpelijk en toch ook een snuifje bizar: je doet misstappen, ontkent het jezelf, en als het zelfbedrog eindelijk ophoudt, beslis je bij elke nieuwe misstap dat het je laatste is, maar het welslagen drijft je telkens weer verder.

Belleke: Ikke begrijpe er nikse van. Gij hebbe gevoefele met papieren, dus.

Frank: Enorm. Enorm. Ik durfde niet meer naar huis, naar mijn vrouw die ik in een kluwen van leugens betrokken had, ik kon niet terecht bij familie die ik financieel bedrogen had en waar ik schulden had en ik wist dat de bijl zou vallen ... en dus ging ik op straat zwerven ... zwerven en vergeten ...

Belleke: De straat isse ne schouder om oppe uit te huilen.

Albert: Een plaats om volkomen alleen te zijn met uzelf, om tot bezinning te komen. Als mijn vrouw niet steeds met andere mannen ... dan had ik hier nooit gezeten. Ik wou niet meer met die hoer onder één dak, maar ik had geen andere uitweg. Mijn ouders zijn overleden. Ik had de courage niet meer om naar 't bureau te gaan, waar ze me

achter mijn rug uitlachten ... horendrager, zeiden ze ... horendrager ... zij is de schuld van alles. Door haar zie ik mijn dochter nooit meer.

Thomas: Ik heb altijd al op straat geleefd, de straat was mijn thuis, hé Belleke. Ik ben opgevoed op straat, tussen autodieven en bedelaars, straatventers en druggebruikers, hoeren en zakkenrollers.

Frank: De uitlaatgassen zijn je deodorant.

Thomas: De straat is als een huis zonder dak, met een goed punt: de deur is altijd open.

Belleke: Wie gane er morgen mee nare de zwarte marktje? Ik gane al ne keer kijken voor klerene en dekens vore de wintere.

Albert: Ja. We zullen een koude winter krijgen. Belleke moet binnenkort wat karton gaan halen achter die superrette.

Thomas: Van die chipsdozen.

Albert: En kartons van pampers, die zijn ook groot en dik.

Belleke: Ja, enne die laten gene watere door, staat oppe de reclame.

Thomas: Blijven we hier, of verplaatsen we ons naar de andere kant van de stad?

Albert: Verhuizen is niet verantwoord. De mensen kennen ons hier.

Frank: 't Is waar. We hebben een gepoetst imago en kunnen op begrip rekenen. Als we naar de andere kant van de stad verhuizen, moeten we opnieuw vanaf nul beginnen.

Belleke: Vanaf morgen ga ikke ook terug in de station stane. Alleen 's morgens, tijdens de piekuur. Daarna kerken. Ikke wil later naar den hemel.

Albert: 's Morgens haalt ge de beste resultaten in de stationsgangen, dan heeft de mensenmassa meer tijd dan 's avonds, als ze naar hun partner en kinderen terugvluchten. De stations zijn altijd al de beste plaatsen geweest, en ik spreek uit veertig jaar ervaring.

Thomas: Veertig dienstjaren, amai, ge kunt op pensioen gaan. Brugpensioen voor bedelaars.

Belleke: Kanne ook moeilijk anders, als ge altijd onder ne brug slape. Ikke zijn hier sinds negenentachtig, bijna tien jaar. En nog altijd met dezelfde belleke. Mensen kennen mij nu. Nochtans, ikke krijg ook niet veel biljetten.

Frank: Da's ook niet nodig, zelf krijg ik liever kleingeld.

Thomas: Ah ja?

Frank: Als iemand een briefje van honderd in mijn hoed gooit, kijkt niemand op, want er is niemand die het hoort, maar als men daarentegen een stuk van vijftig in mijn hoed gooit, draait iedereen het hoofd.

Thomas: Dat wil niet zeggen dat ge meer hebt.

Frank: Mensen zijn kuddedieren. Als ge naakt tussen geklede mensen loopt, voel je je ongemakkelijk, als je gekleed door een nudistenkamp loopt voel je net hetzelfde.

Belleke: Nudistenkamp ... Isse waar ze in hunne blote gaan kamperen? Zou ikke toch niet graag doen, zo ne naaktstrand. Met uwe titi inne de zee ... kanne goed opkrollen vanna dat zoute watere ... lijke ne pekeleharing.

Frank: Mensen willen zijn en doen als hun omgeving. Als iedereen geld geeft, kan je haast niet anders dan zelf ook geld geven.

Albert: Toen Jack er nog was ... jong, die kende trucks ... boeken vol ... die kwam nooit terug met minder dan duizend frank. En die bedelde bijlange niet zoals wij ... hoe hij het flikte ...

Belleke: Jack?

Thomas: Uwe voorganger.

Albert: Jack heeft zand in zijn ogen. (Maakt een gebaar van 'kop af') Dood en begraven.

Doodgevroren, gelijk die Rus.

Belleke: Dat zalle dan wel geen echte Rus geweest zijn. Ne Rus made in Germany.

Thomas: Toen ik hier mijn zaak begon, ongeveer samen met Belleke, was hier toch een zekere Roberto. Ene met een vettig zwart snorretje. Ne kleine dikke.

Albert: Die zitte in de vleesbranche, doet in karkassen.

Frank: Ja, dat is een flinke pooier tegenwoordig, rijdt met een glimmende wagen en draagt sjieke Italiaanse kostuums. Hij doet wat met Afrikaanse vrouwen.

Belleke: Ah, hij werke in 't zwart!

Frank: (Tegen Thomas) Ben jij hier al even lang als Belleke?

Thomas: Min of meer.

Belleke: Amai, dan zijne wij bijna tien jaar samen?

Thomas: Een jubilee, zouden we moeten vieren.

Frank: In feite wel. Een feestje als symbolisch rood lint dat ons samenhoudt.

Albert: Wat valt er te vieren, hé? Tien jaar samen ... leuk. Ik leef godverdomme al veertig jaar op straat en denkt ge dat ik ooit iets gevierd heb? Vergeet het! Zelfs mijn verjaardag niet. Zelfs Kerstmis of Nieuwjaar heb ik nooit gevierd. Contrarie, een beter moment om beroep te doen op de menselijke goedheid is er niet. Dan moet ge werken, dan verdient ge geld. Feesten ... stelletje idealisten.

Frank: Alles moet een eerste keer gebeuren. De ontmaagding van de dingen. Ik sta achter het feestelijk idee.

Belleke: Frank staat erachter en ik benne er voor. En toch wij hebbe dezelfde gedachte.

Thomas: Taart eten. Geen slecht idee. We mogen onszelf eens verwennen.

Frank: Taart ... taart ... en de rest? Ik wil een serieus feest, een maaltijd in zeventien gangen.

Belleke: Inne zeventien gangen? Niks van, dan moete ik veel te ver lopene. In ne zaal. Ne zaal met glazen luchters.

Frank: Een maaltijd waarin zeventien keer wordt opgediend.

Belleke: Isse allemaal niet nodig. Magge allemaal ineens oppe tafel.

Frank: Een culinair orgasme wil ik beleven.

Albert: De heren willen feesten, hé, en hoe gaan de heren dat betalen? Restaurants kosten geld, godverse dromerkes!

Thomas: Geld is geen probleem. We bedenken wel iets.

Albert: Geld is geen probleem. Miljaarde! We leven op straat omdat geld juiste wél een probleem is.

Belleke: Als we nu allemale beginnen sparen en we rekenen ... duizend franke de man.

Frank: Vermenigvuldig dat maar met een factor twee punt vijf.

Belleke: Huh?

Thomas: Twee komma vijf maal duizend ... dat is tweeënhalve plus vijfentwintig plus tweehonderdvijftig ... plus tweeduizend vijfhonderd ... dat begint precies hard op te lopen ...

Frank: Tweeduizend vijfhonderd alles samen.

Belleke: Amai mijn belleke, het worre er groen van.

Frank: Genot vraagt een bod. Plus de kostuums. Met die voddekleren wijs je jezelf de deur.

Belleke: Ik hebbe gezien in die winkeleentrum ... ne kostuum zo met vest en pijpen kost al vijfenveertig honderd. Dat hebbe Belleke niet.

Thomas: Ik ook niet.

Albert: Héhé.

(Pauze)

Belleke: Gene feest dan. Allemaal ne frit met yamonaïse en ne pekelevis.
Thomas: Kostuums worden toch ook verhuurd?
Albert: Welke clown verhuurt er nu kostuums aan vetlappen als wij?
Belleke: Isse waar, Va Albert.
Frank: Kom, kom, echte moed is als kurk en gaat nooit onder. We kunnen altijd tweedehandskostuums gaan halen. In de Second kosten die, broek en vest inbegrepen, een goeie duizend frank.
Thomas: Dan zal een hemd ook wel niet zoveel kosten.
Frank: Voilà.
Albert: En daarna gaan bedelen in kostuum, zeker. 't Zal nogal effect hebben. Hypocrieten. Als ge aan de grond zit, zit ge aan de grond en moet ge niet boven uwe stand leven.
Belleke: Eigenlijk isse waar. Ge moete niet verderspringen dan uwe neus lang is.
Thomas: Laat dat eens zien, Belleke ...
Belleke: Wat?
Thomas: Zo ... op uwe neus springen.
Belleke: Isse ne sprekewoord.
Frank: Wie in de put zit, mag geen plezier maken en moet langzaam wegwijnen? Als je in de put zit, Va Albert, moet je van plezier een touw vlechten dat je eruit kan helpen.
Albert: (Grommelt wat)
Belleke: Dus, alles samen, bijeen en bij elkare ongeveer vijfduizend franken de man.
Thomas: En dat maal drie, da's vijftienduizend lappen. Amai, ik denk dat mijn okselharen uitvallen.
Albert: Hoezo, maal drie?! En ik dan? Ouwe Albert kan bij zijn droge sandwichen blijven zitten, hé.
Frank: Va, je was toch de enige opposant?
Albert: Onnozelaars. Dat feestje haalt ge toch nooit. Ge krijgt nooit zoveel geld bijeen.
Thomas: Da's ook waar. Frank, gaat ge heel de tijd op uw bakkes kloppen tot het feest voor de deur staat?
Albert: Dat wil *ik* eventueel wel doen ...
Belleke: Isse wel veel geld. Ikke kanne niet sparen die centen.
Thomas: Hebt gij geen spaarboekske?
Belleke: De enige plaats waar ikke wat kan bijeen sparen, isse in mijn darmen ... enne dat is ook gene vette.
Frank: Misschien kunnen we wat verkopen.
Albert: Da's zeker dat, ge hebt niks. Verhuur de ruimte in jullie kop, daar kunnen ze veel stockeren. En 't is proper want er heeft nog nooit iets in geweest.
Thomas: Als we nu eens wat spullen op het zwart marktje kopen en ze daarna doorverkopen, met winst natuurlijk.
Frank: Dat vergt een beginkapitaal.
Belleke: Binnenkort isse toch een wijkbraderie, kunnen we toch gaan staan.
Albert: Ja, als komieken, godverdenonde!
Frank: Geen waardeloze opflakkering uit het vermoldme brein van Va Albert.
Albert: (Verbaasd) Da ... dat was een grap, hé. Een moppeke, om te lachen. (Frank grijnst) Enfin, jongen, dat meent ge toch niet?
Frank: Een grapje op kristallen voetjes. Als we nu eens op de braderie gaan staan met een humoristische show.
Albert: Ge kunt misschien een drama spelen. Dat past in de sfeer. Een tragedie.

Belleke: Tragedie? Hé, hé, ikke gaan gene vrouwekleren aandoen, hé.

Frank: Tragedie, geen travestie.

Thomas: Op het Zuivelmarktje. Daar staan slechts enkele kraampjes van de rommelmarkt en toch passeert er veel volk om van de ene winkelstraat naar de andere te gaan.

Belleke: Moeten we dan nog ne podium maken?

Frank: Hoeft niet. Dat zijn onnodige kosten. Het enige wat we moeten doen is zorgen dat we geen staangeld moeten betalen en zorgen dat we iets brengen dat de mensen willen zien.

Thomas: Ja, iets waar ze voor willen blijven staan, zodat ze veel geld kunnen geven.

Albert: Doe een striptease, schudt wat met uw memmekes. Profiteer ervan, ge hebt er witte en bruine samen.

Belleke: Dan moeten we nog ne show gane ineenstecken? Wie gaat dat fabriceren?

Thomas: Anders moeten we een paar goocheltrucks doen?

Albert: Goole ... choolegoo ... goocheltrucks? Zijt gij kierewiet???

Belleke: Kenne gij goocheletrucken, Thomas?

Thomas: Jaja. Bijvoorbeeld, een geldstuk door iemand zijn schedel duwen.

Belleke: Ja, hoe kanne datte nu?

Thomas: Geef eens een stuk van vijftig, Belleke. Kom hier. (Maakt het geldstuk nat, drukt het langdurig op Bellekes voorhoofd en neemt het onopvallend terug weg)

Belleke: Doet ne beetje pijn, zulle ...

Thoma: Voelt ge hem plakken?

Belleke: Jaja, ikke voele.

Thomas: En nu moet ge heel diep in- en uitademen, zodat ge het geldstuk naar binnenzuigt. (Belleke ademt zwaar, Thomas klakt met de tong)

Thomas: Voilà, 't is binnen.

Belleke: Hoe 'binnen'?

Thomas: In uw schedel, ik heb het horen vallen.

Albert: Schudt uwe kop eens heen en weer, dan voelt ge 't rollen.

Belleke: (Voelt aan voorhoofd) Hé? Allez, hoe kanne dat nu? Isse toffe truck. Geve nu mijne vijftig franken terug.

Thomas: Ge hebt ze, ze zitten in uwe schedel.

Belleke: Kom, zevere niet, geve terug.

Thomas: Ik heb ze niet, Belleke, ze zitten in uw bolleke.

Belleke: Allez, lappe! Ikke vijftig franken kwijt! Nonnededju.

Frank: Kom, kom ... Laat het ons bij toneel houden. Ik weet wel hoe toneel geurt en smaakt. Ik zal voor de regie zorgen.

Belleke: Reggy? Wie is dat? Nog ne man meer?!

Albert: Meende gijlie dat nu? Ik denk dat er 't een en 't ander los zit. Komieken ... ne show voor de braderie ... (Tikt met zijn vinger tegen de slaap)

Belleke: Wie is Reggy, Thomas?

Thomas: Weet ik veel.

Belleke: (Klopt op Franks schouder) Frank ... Frank, wie is Reggy?

Frank: Regie! Iedereen akkoord?

Belleke: Neen, ikke niet. Ik wille eerst weten wie Reggy is en hoevele die gaat opeten van onze feest.

Frank: Wees eens kalm, nukkige Neanderthaler! Regie. R-E-G-I-E. Dat zijn de richtlijnen betreffende de manier van toneelspelen; waar je moet staan, wat je moet doen ...

Goed. Ik hou me bezig met de teksten, wat uiteraard veel tijd zal vergen. Dat houdt in dat ik zelf niet al te veel tijd zal hebben om de straat op te gaan ...

Albert: Listig is hij wel.

Thomas: Belleke zal zorgen dat ge 's avonds wat te eten hebt.

Belleke: Geen rossenbief of krabbenpap, hé. Het zal gekapt of gebarsten kop worden, zulle.

Frank: Concreet hebben we nog enkele weken om te repeteren, hier onder de brug. Ik, als pijlscherpe penneridder, zal zorgen dat het script zo snel mogelijk voltooid wordt. Onze beloning zal een heerlijke maaltijd zijn, waarvan we tot heden slechts konden eten in bedrieglijke dromen.

Thomas: Dan ga ik voor de eerste keer in mijn leven ossehaas eten.

Belleke: Ha, ik kenne dat. Isse een heel groot konijn.

Albert: Hoezo? Gijlie meent dat? Krankjorum, gewoon dubbelkeihard vierkantig tegendraads zotgedraaid. Op mij moet ge niet rekenen.

Frank: Hebben we nog nooit gedaan.

Belleke: Allez, waarom niet, va Albert. Grote feest isse toch spektakele? Dat is het laatste wat ikke nog wille bereiken: eten gelijk ne buzinesman; in 't lang en in 't hoog.

Thomas: (Poëtisch) Een cuisinaire feesttafel leegvreten ... en dan sterven.

Belleke: Va Albert, die feest isse omdat wij tien jaar tesamen zijn, wij dat isse Va Albert, Frank, Thomas en ikke, Sahiknahala.

Thomas: Zeg maar gewoon Belleke. 't Is al moeilijk genoeg.

Frank: (Maant Belleke zich te bedaren) 't Is geen enkel probleem, zonder Albert gaat het even goed. We hebben evenveel inbreng, maar moeten minder delen.

(Albert kijkt wat onthutst)

Frank: Albert houdt wel van show, maar hij geeft de voorkeur aan de opera van het geknielde smeken. Daartoe laat ik me echter niet overhalen.

Belleke: Goed, bon. Ik verstane er nikse van, maar wij zijne dus ne trio in plaats van ne kwarto.

Thomas: Een kwartet of een trio, het maakt allemaal niet zoveel uit. Het belangrijkste is dat we het publiek vermaken.

Belleke: Ja, de mensen moeten blijven staan en geven ... vele geven ... hele vele geven ...

Albert: Zie maar dat ze niet over-geven ...

Frank: Ik zal er mijn werk van maken.

Thomas: Ja, Frank, probeer zo ernstig mogelijk te blijven dan zijt ge het koddigst.

Albert: Luister eens mensen. Ik ben er tegen. Ik-ben-er-tegen. Maar ... ik zal meedoen. Uit broederschap en omdat jullie een markéting-specialist nodig hebben, zonder mij komt er toch geen volk zien. Dat is de enige reden.

TWEEDE BEDRIJF

(Het is ochtend. Albert zit tegen de muur en maakt met zijn zakdoek een potje schoon. Belleke zit ernaast en knabbelt op een droge korst. De anderen liggen nog te dutten)

Albert: Ik ben eens curieus hoe dat optreden zal uitdraaien. 't Zal zoveel volk trekken als een café zonder bier.

Belleke: We kunnen er allene maar bij winnen, hé va Albert.

Albert: Ah ja? Misschien verdienen we nog minder dan wanneer we elk apart zouden gaan bedelen.

Belleke: Gij zijt ne beetje pestimistisch.

Albert: Realistisch, wilt ge zeggen. Ik sta nog met mijn twee voeten op de grond.

Belleke: (Bekijkt de zittende Albert) Amai, dan hebbe gij korte beentjes ....

Albert: Spotvogel. Lach er maar mee, ge zult ouwe Albert nog gelijk geven. Wacht maar af.

Belleke: Va Albert, waarom make gij dat potteke propere?

Albert: Dat is markéting, jongen. In een proper potteke zal men gemakkelijker zijn geld gooien dan in een vuile hoed.

Belleke: Isse dat zo? Ik hemme nog nooit mijn handje of mandje gewassen en toch hemme ik altijd mere dan gij, Va Albert.

Albert: Da's een gedacht, omdat ge niet kunt tellen. Gij behoort nog tot de inboorlingen van een ver en donker land, gij zijt nog ne wilde, een oermens met kleren aan. Een hottentot, een homo ... homo dinges ...

Belleke: Hoermens? Ikke? Homotots?

Thomas: (Richt zich op) Hela, hela, geen racistische opmerkingen, hé Va Albert, of ik zal mij d'er eens mee komen bemoeien.

Albert: Gij? U moeien? Ventje, ik breek u in tweeën alse ne curryworst.

Belleke: (Tegen Albert:) En ik strope uw oud vel af als ne cerrevela.

Thomas: Ik bedoel maar ... Wij hangen allemaal samen, weet ge 't nog, wij leven hier in team.

Belleke: Intiem? Gene seks, hier. Ikke doe niet mee. Als gijlie piepeken-duike wil doen, goed, maar Belleke trekke zich terug.

Albert: Hoort ge nu dat die jongen wat mankeert?! Alana ... ana ... anana ... analfabeet!

Belleke: Bossebeest!

Thomas: Va Albert, gij mankeert nog veel meer, ge wordt een oude sasa. Dat ziet ge aan uw triestig bakkes. Hoe laat is 't?

Albert: De kerk heeft pas zeven geslagen.

Belleke: Dan zullen we ons eens in de spits gaan mengene.

Thomas: Inderdaad. Tijd om aan het werk te gaan. We moeten onze boterham verdienen.

Belleke: Ikke verdiene goed mijne boterham.

Albert: Ja, hij heeft zelfs een deel over om te beleggen. (Richt zich op en doet zijn jas aan. (Wijst naar Frank) Gaat dat ventje hier heel de morgen blijven liggen?

Thomas: Frank zou onze teksten schrijven.

Albert: (Schopt tegen Franks slapende lichaam:) Allez, opstaan, uit de veren, Frank Flurk.

Frank: Nachtrustverdelgers. Bedbarbaren. ... Hoe laat is 't?

Belleke: Tijd omme d'er uit te komen.

Frank: Een goed script schrijven kan ik alleen met een verhelderde geest. Ik moet geconcentreerd kunnen werken.

Belleke: Geconcentreerd, gij zijt gene tomatenpuree, hé.

Albert: Begrepen. Belleke, schep daar eens een emmer water.

Frank: Neen, neen, 't is al goed. Mijn geestelijk kristalwater wordt gefilterd, binnen beperkte tijd ben ik verhelderd.

Albert: Zo ziet ge d'er anders niet uit.

Thomas: Kom Belleke, we vertrekken.

Belleke: Make d'er iets goed van, hé Frank.

Frank: Ik zal mijn best doen. (Rekt zich uit) De garens van fantasie beginnen zich in elkaar te wriemelen tot een kluwen waaruit zich weldra creatieve composities zullen ontwikkelen.

Albert: Zeg Frank, nu wij, als echte mannen onder elkaar, ontwikkelde mannen ... Gelooft gij nu echt in het lukken van dat optreden? Serieus, hé.

Frank: Va Albert, heb je al eens ooit met de kaarten gespeeld?

Albert: Met de kaarten?! Natuurlijk! Vroeger, hé, lang geleden. Hoho! Veel geld mee gewonnen, zelfs.

Frank: Wel, als je met de kaarten speelt, speel je met wat je hebt, of je speelt niet. Als je troeven hebt, moet je proberen om die uit te spelen. Sommige troeven gaan verloren, andere leveren winst op.

(Pauze)

Albert: Gij ... gij meent dat dus. Gij gelooft erin.

Frank: Geloven is de as van een wiel.

Albert: Pff. Met uwe zotte praat. Tot straks. (Af)

(Pauze)

Frank: Allez, we zullen er eens invliegen. (Haalt papier en potlood uit zijn aktentas) Pfff. Komisch, hoe is dat eigenlijk? Komisch ... dwaalsporen ... Ik denk dat ik nog niet goed uitgeslapen ben. Ik ben weer wat begonnen, hé. Waarom moet ik die mannen toch altijd op zo'n idiote manier moed inpraten? 't Zou moeten draaien om een thema ... Ik zal mij d'er nog eens vijf minuten bij neerleggen, om de creatieve geest als een appel te laten rijpen. 't Zal wel helpen ... een thema ...

(Toneellicht fade enkele malen in en out. Frank dommelt opnieuw in. Twee mannen komen op, onzure types)

Tony: Is het die niet? Die met zijn kostumeke. Ja, toch?

Paul: Ik peins het. Hij had nogal een idiote kop.

Tony: Kom, we zullen eens zien.

(Beide mannen gaan rondom hem staan)

Paul: Ik denk wel dat hij het is.

Tony: Hé, rioolrat. (Schopt tegen het slapende lichaam van Frank)

Frank: Va Albert, ik slaap niet. Ik doe alsof. Ik speel voor mijn geest een film af. *Onze* film.

Tony: Hé, turfbakkes, sta op.

Frank: (Richt zich op) Va Albert ... (Schrikt) Huh?

Tony: Wel, wel, als dat onze commercant niet is. (Grijpt hem bij de keel en drukt hem tegen de muur)

Frank: Kijk uit, ik ga mij bezeren. Trouwens, ik ben geen middenstander, jullie begaan een teleurstellende vergissing.

Paul: Paul begaat nooit vergissingen. (Slaat Frank in de maagstreek. Frank plooit kreunend dubbel)

Tony: Uittrekken, kerel, uittrekken. (Grijpt Frank bij de armen en rekt hem uit) Anders gaat ge nooit de volgende slag kunnen opvangen.

Paul: Zijn geheugen zit in zijn maag, denk ik. (Slaat opnieuw toe)

Frank: (Kreunt en hoest) Wacht ... wacht ... laat mij ... laat mij alles uitleggen ... ik ... ik weet niet wat jullie van mij willen ...

Paul: Geld, beste vriend, gewoon geld.

Frank: Geld? Zie je wel dat dit een vergissing is, ik ben een arme bedelaar. Ik heb geen geld.

Tony: Een arme leugenaar. (Slaat hem in het gezicht)

Paul: Er is inderdaad een vergissing in het spel. We willen niet uw geld, maar het onze. (Slaat opnieuw toe. Frank valt tegen de grond en blijft liggen)

Frank: Wacht ... laat mij even ...

Paul: Alles uitleggen? Geen tijd voor. (Schopt)

Tony: Ik weet niet wat je ermee hebt aangevangen, maar wij willen ons geld terug.

Paul: Ons geld. Of heb je het al uitgegeven?

Frank: Neen, ik heb niks uitgegeven, ik ... heb ... niks uitgegeven.

Paul: Luister man. (Draait Frank om en houdt zijn voet boven Franks keel) We geven je twee dagen. Geef het geld op het einde van de week af in bar 'The Rosegarden', vraag naar Rocky, de ober, hij zal het graag ontvangen en aan ons doorgeven.

Tony: Als je d'er om één of andere reden niet kan zijn, zie dan dat je het land uitvlucht. Paul heeft een goeie trekhaak aan zijn BMW, die gemakkelijk je voze lijf door de straten kan sleuren.

Paul: Niet vergeten, baron, je moeder zou je dood niet graag aanhoren.

Tony: 't Is een schooier, die hebben geen moeder, da's verstoten vuilnis. (Beide mannen gaan weg. Frank blijft een poosje liggen en richt zich dan kreunend op)

Frank: Mijn hoofd ... oeffff ... (zucht) geen gewoon volk ... amai ... (Voelt aan zijn lippen). Bloed? ... Getverdekkeme ... rotzakken ... Mijn aangezicht geschonden, mijn eer gekrenkt ... wie weet, nog een blauw oog ook ... smeerlappen ... (Roept:) Smeerlappen!!! (Steekt flauwtjes een hand op als ze (offscene) omkijken. Blijft een poosje versuft zitten) Ik denk dat ik moet braken ... mijn maag ... pfff ... (boert) ... 't zou eruit moeten ... maar d'er zit verdomme niks in ... (zucht)

Joke: (Komt langs getippeld) Wel, jongeheer, zin in een verzetje? Voor tweeduizend frank doe ik het met het mondje, als je wat meer wil ...

Frank: Ja, ik wil meer, ik wil d'er eerste hulp bij.

Joke: Een keertje met een verpleegstertje? Meneer is vol humor, daar hou ik van, word ik lekker warm vanbinnen. Oei, meneer is ook vol bloed. Daar hou ik niet van. (Komt vlak bij hem staan)

Frank: Mijn gezicht is vast niet zo mooi als jou benen. Heb je geen zakdoek?

Joke: Effe in me tasje kijke ... Neej, cheen zakdoek ... hier, neem effe dat hangmatje, absorbeert hartstikke goed, beweert men, 't is zo gepiept. (Geeft hem een maandverband)

Frank: Een maandverband? Enfin, beter dan niks. (Veegt zijn gezicht af en kreunt bij het aanraken van de pijnlijke plekken)

Joke: Geef hier. Laat Joke Jolijt effe begaan. Zo ... ja ... tjonge ... wat een tronie heb jij nou op, zeg ... helemaal besodemieterd ... je lijkt wel een opengespatte bloedworst ... nou, nou ... hoe doe je nou zoiets?

Frank: Uitgeleden met een watje.

Joke: (Giechelt) Oh, wat ben je grappig, door dik en dun, altijd grappig. Vind ik leuk aan een man. Belgische mannen zijn veel geiniger dan Nederlandse.

Frank: Ze heppe me op me tronie geslagen, snappie?

Joke: Zo? En jij laat ze maar begaan. Ben je masochist? Doe ik voor drieduizend frank een

halfuurtje met je.
 Frank: Het was een 1-2 verhouding.
 Joke: Een-tweej? Ken ik niet. Hoe gaat dat dan? Ik ken alleen 69.
 Frank: Ze waren met zijn tweeën, ik kon er niet tegen op. Twee - een, ja?
 Joke: Een trioetje?
 Frank: Zeg, hete schuur, ken jij niets anders dan trek- en duwwerk? Vakidoot!
 Joke: Zo, die mannen waren niet geinig dan, een tikkeltje stout. Kom, sta even op, zometeen denkt men dat je een overreden rattejong bent. (Helpt hem recht)
 Frank: Dank je. Het gaat al beter.
 Joke: Sal ik je effe wat kneepjes aanleren? So ... naar de ogen krabben ... of ... so, naar de geldzakke trappen. (Trapt naar zijn kruis)
 Frank: Neen, dank je, ik red me wel.
 Joke: Aan jou zal ik geen klant hebben vandaag. Als je je rug nog niet kan strekken zoals het hoort, laat staan dat je scheutje zich zal rechten. Nou, ik ga dan maar ... je redt je wel, niet?
 Frank: Ja ... ja, dank je.
 Joke: Doei (gaat af)
 Frank: Hé, juffrouw Joke, volgende keer ram ik die twee kerels integraal naar de verdoemenis ... (Voor zichzelf:) Onder voorbehoud dat ze geblinddoekt en geboeid komen ... tja ... een bloem van een vrouw, maar ge moet alle delen apart bekijken ... lieve meid, die Joke Jolijt ... Hé, ik kan beter gedichten gaan schrijven.
Een kereltje wandelt doelloos langs de verlaten straten
Zijn hartje drijft in weemoed en pijn
Hij heeft geen vrienden om mee te praten
Zelfs niet iemand om een vriendje van te zijn.
 (Verbaasd over zijn eigen prestaties) Wow! Dat moet ik noteren ... een kereltje wandelt doelloos ... weemoed en pijn ... om mee te praten ... een vriendje van te zijn ... En nu verder.
Zijn pa zit reeds jaren achter de tralies
En sinds zolang heeft hij niks meer van hem gehoord
Hij betwijfelt of zijn pa goed of slecht is
Want hij hangt met zijn nekje aan een koord ... neen, wat anders ...
Want hij zit daar voor een drievoudige moord. Da's beter!
 Klinkt niet slecht ... Gezellige Guido zou het niet beter doen ... zijn moeder hebben we nog niet gehad ... we zullen heel de familie afgaan; broers, zussen, grootvader, hond, goudvis ...
Zijn ma hoeft hij niet om liefde te vragen
Elke dag ligt ze ... ligt ze waar? ... stomdronken op 't tapijt
De enigen die haar kunnen ontharen ... neen, dat slaat nergens op ... afknagen ... doorzagen ... behagen! Be-ha-gen.
De enigen die haar kunnen behagen
Zijn de vele mannen waarmee ze dagelijks schij ... vrijt
 Ha! 't Klinkt als mijn eigen levensverhaal ...
Als hij honger had, ging hij uit stelen ... ah ja, hij kon niet anders ...
Hij stal appels uit verkopers groentebak
Dat begon de mensen te vervelen
En ze gaven hem de naam almanak ... schijmatrak ... roomgebak ... nagellak? ...

bollekeskak ... puntzak ... regenjak ... schobbejak ... Schobbejak!

In zijn dromen bewoont Schobbejak een groot kasteeltje

En dansen honderden mensen om hem heen

Maar in werk'lijkheid staat ie op zijn eentje

En dat eendje is zo plat als een steen ... neen ... wat anders

En als hij ziek wordt ... helpt niemand hem weer op de been!

Ziet er prima uit ... groot kasteeltje ... klinkt idioot, groot kasteeltje ... net zo stom als een reusachtige dwerg ... klein kasteeltje, we maken er een klein kasteeltje van. En nu nog wat humor. De mensen lachen graag om andermans miserie, dus zullen we het in die buurt moeten zoeken. Zo maakten een tafel en een matras ruzie om de beste plaats in de kamer. De matras wordt kwaad en roept: 'Ik doe u een proces aan'. 'Doe maar', antwoordt de tafel, 'Ge hebt gene poot om op te staan'. Andere: twee wijnflessen lopen over straat. Aan de overkant staat een kurketrekker. Zegt die ene fles tegen die andere 'Roep eens kromme haas!'. (Schatert het uit. Ernstig:) Stom. Stom, helemaal niet grappig ...

(Albert komt op, ietwat neerslachtig)

Frank: Wel, Va Albert, je geeft het zo vroeg op? Zit er niet genoeg pit in je halfzacht perzikarakter?

Albert: Ach, gewoon een slechte dag ... mensen lachen niet ... mensen geven niet ...

Frank: Niets nieuw onder de zon.

Albert: Neen, maar het is er wel niet beter op geworden. Op een hele voormiddag had ik nog geen honderdtwintig frank. In de namiddag nog veel minder. En ik heb weer zo'n dorst.

Frank: We redden ons wel, Va Albert.

Albert: Ge vergeet dat ik niet meer zo jong ben. Iets zegt me dat ik deze winter niet doorkom.

Frank: Hoho, geen melodrama opvoeren, va Albert. Kom, kijk me eens aan ...

(Grijpt hem bij de kin)

Albert: Amai, wat een bakkes.

Frank: Huh? Oh ... dat ... euh ... gevallen. Gevallen.

Albert: Gevallen? Maak dat een ander wijs.

Frank: Laat mij uitspreken; gevallen tijdens een gevecht met twee ... vier! ... gangsters, maffianen of zoiets, denk ik. Albert, je had er moeten bij zijn. Terwijl ik de eerste over mijn schouder katapulteerde en de tweede met een verraderlijke nekklem tussen mijn knieën hield, gaf ik de derde compaan een uppercut met mijn linkse en die vierde ne karatestamp en een nekslag. Nadien heb ik mijn rechterknie in de eerste zijn gezicht geplaatst, terwijl ik met mijn hielen de neus van de vierde tot een kroket rolde. De tweede had zo'n aanrijding gehad met mijn rechtse, dat hij niet meer wist of het nu dag of nacht was. Op de grond zat er nog ene na te denken over het vlechtwerk dat ik in zijn benen gelegd had en ...

Albert: 't Is daarmee dat ge zo ne kapotte smoel hebt, zeker.

Frank: Ja ... ik had even niet opgelet.

Albert: En die vallen u zo maar aan?

Frank: "Your money", zeiden ze en ze duwden een vlammenwerper onder mijn neus.

Albert: Een aansteker, waarschijnlijk. En hebt ge niet gezegd dat ge geen geld hebt?

Frank: Ik heb geantwoord: "Get the clothes!".

Albert: Ge hebt gelijk. (Pauze) Wat wilt het zeggen?

Frank: "Krijg de klere". Het geweld tegenwoordig. Het is bij de mensen ingebakken en de

enige manier om die agressieve krachten er terug uit te krijgen, is het er hardhandig uit te kloppen.

Albert: Gaat het?

Frank: Nogal. Behalve wanneer ik mijn mond wijd opentrek, mijn tong plat in mijn mond duw, het hoofd in de nek leg, de ogen sluit, diep inadem en vervolgens heel diep en lang uitadem.

Albert: Ja zeg, waar is dat voor nodig?

Frank: Als ik nu moet geeuwen, Va Albert?!

Albert: En waarom?

Frank: Als je moe bent ...

Albert: Neen, waarom hebben ze je te grazen genomen, die ... die gangsters.

Frank: Tja, het magnetisch veld van geld had hen aangetrokken, ze wilden me mijn inkomsten ontvreemden. Hoe gaat dat tegenwoordig, eens mens is niet veilig meer op straat. Als je ziet welk schorremorie er tegenwoordig door de straten slentert ... waar gaan we naartoe?

Albert: Ja, weet ge, 't is iets dat de mens maakt, die sfeer op straat. Bovendien is het slechts voor de commerce. Ik vind dat ... au godverdomme, mijn been ...

Frank: Heb je d'er weer last van?

Albert: Weer? 't Is godverdomme nog niet opgehouden. Waterpoten heb ik, ge moet eens zien hoe die gezwollen zijn. Water in mijn been, poeh ... als het nu whisky was.

Frank: Laat het verzorgen.

Albert: Ja. Gij moet spreken. Gij ziet er ook niet uit, hé vriend.

Frank: Jij ook niet, Va Albert, je schouders hangen alsof je er een zware juttezak met depressies op draagt.

Albert: Soms Frank, zie je dingen die pijn doen, mensen die pijn doen.

Frank: Mij moet je 't niet vertellen ... (tast aan zijn blauw oog)

Albert: Niet lichamelijk, maar op het vlak van gevoelens. Ge weet dat ik rond mijn dertigste beginnen zwerven ben. In 't begin links en rechts nog wat bijverdiend, me later helemaal toegelegd op het bedelen. Ik had toen een dochter, Victorien, een flinke vrouw nu met een goeie baan en een hardwerkende vent. Een vriend van me heeft haar ooit eens aangewezen in het stationsbuffet, waar ze op haar man wacht om samen met de trein naar huis te rijden. Voor mij was het een vreemde, maar toch voelde ik die band. Ik wachtte geduldig tot ze haar tafeltje verliet en aan de deur van het buffet sprak ik haar aan. Ze gaf me twintig frank en wou zich uit de voeten maken. Maar ik had haar zoveel te vertellen en zacht greep ik haar arm. Ze raakte in paniek en begon plots te schelden ... klootzak, vuillak, stinkmuil, smeerlap, uitschot ... noem maar op. De klassiekers zeg maar. (Pauze) Mijn eigen dochter. Verdomme.

Frank: Kop op, Va Albert, een vent als jij, begoed met een sterke ruggegraat.

Albert: Mijn verhaal is nog niet gedaan. Mijn dochter kende me dus niet meer.

Frank: Wat begrijpelijk is ...

Albert: Ja, wat begrijpelijk is ... en ik besloot dat het beter was niet te zeggen dat ik haar vader was, want dan zou ze zich misschien tot het einde van haar dagen vol schande en oneer voelen.

Frank: Va Albert, wij behoren ook tot het mensdom, hé. We hebben misschien wel minder bezit, maar we hebben recht op evenveel respect. Ik zeg altijd: wij vullen ons hart en ons hoofd in plaats van onze zakken, en dat bezit kunnen ze ons nooit afnemen.

Albert: Wat ik wil zeggen is dat ze toen op die bewuste dag een kindje bij zich had. Een

mooie dochter ... mijn kleindochter ... Op haar voorhoofd had ze een diepe horizontale groef, een litteken van een of ander ongeval, vermoed ik. Het deed me pijn dat te zien en ik hoopte dat ze er haar op school nooit mee zouden pesten. Kinderen zijn zo hard. Ze kon haar haren er laten overgroeien ... het wegschminken, weet ik veel ... 't Is jaren geleden ... En nu ... nu Frank ... stond ik te schooien aan het station ... komt er een sliert studentes voorbijgewandeld ... en enkele onder hen gooien wat in mijn bakje ... eentje gooit er een hangertje in, terwijl ze tegen haar vriendin zegt: 'Die smerige Bart bedriegt me toch'. Dus doet ze het hangertje van haar halsketting en gooit het in mijn bakje. Ze bukt zich om haar boekentas op te rapen, staat op, wrijft haar lange haren uit haar gezicht, en plots zie ik die groef ... ze glimlacht en gaat verder ... weg ... ik stond aan de grond genageld ... ze verdween in de massa ... ik heb mijn bakje opgeraapt en ben weggegaan ... Mijn kleindochter, Frank, ik had haar als leuke grootvader een fantastische jeugd kunnen geven, samen naar de kermis ... de dierentuin ... alles. En nu plots ... voel ik me zo nutteloos ... wie zijn wij, Frank? Waarom leven we aan de rand, waarom moeten wij aan de zijlijn toekijken hoe anderen gelukkig zijn?

Frank: Va Albert, je mag bij die dingen niet te lang stilstaan.

Albert: Waarom hebben wij geen eigen huis, een auto, een happy family? Wij hebben niets.

Frank: Dan hebben we ook niets om ons zorgen over te maken, niets om ons over te schamen. We worden naakt geboren, Va, zonder geld, zonder bezit. Al wat we later in eigendom hebben, hebben we een ander ontnomen. Armoede schendt geen eer, zegt het spreekwoord.

Albert: Ik heb mijn tijd verloren, Frank. Het feestmaal is bijna afgelopen en ik heb niet gegeten. Ik heb alleen maar ... gekeken.

Frank: En gedronken.

Albert: Mijn tijd is bijna om.

Frank: Tijd kan je niet inhalen. (Pauze) Vind je het belangrijk dat je dochter je begroet, je fooien geeft?

Albert: Ik weet het niet. Misschien heb ik liever dat ze me niet ziet en ik haar niet. Als ze maar gelukkig is.

Frank: Dat is ze, Albert, dat is ze.

Albert: Het gaat allemaal zo snel. Het is al zo laat, zo laat in mijn leven bedoel ik.

Frank: Ach Albert, na elke nacht begint er een nieuwe ochtend, weet je. Laat dat een troost wezen. Iedereen heeft wel eens moeilijke tijden. We moeten erdoor. En niet achterom kijken. Nooit.

Albert: Ik weet het niet.

Frank: Vrouwen ... Op mijn achttiende leerde ik een orchidee van een vrouw kennen, een wonder van de natuur: Ramona. We hadden een ernstige relatie, en band die sterker was dan die tussen moeder en foetus. Alleen was er de twijfel, haar twijfel; telkens ze me een poosje niet gezien had, begon ze me te verwijten dat ik andere vrouwen zou hebben doen openbloeien.

Albert: En?

Frank: Nooit, nooit heb ik haar bloemige pracht geruild voor een verdroogde verwelking.

Albert: En dat geloofde ze niet?

Frank: Ik geloofde mijn beste vriend niet, toen die met het waanzinnige verhaal kwam aandraven dat Ramona zichzelf zou veilen.

Albert: Huh?

Frank: Haar lichaam verkopen, of beter gezegd verhuren.

Albert: Ah.

Frank: Dus ik naar de bar, waar mijn vriend vaste klant was, en inderdaad, wie hing daar gezellig om de schouder van een vleeshongerige man? Mijn Ramona. Ze droeg niet meer dan een miniem slipje en en behaatte dat met moeite de helft van haar waren bedekte. Mijn Ramona.

Albert: Ja, verschieten zult ge wel doen, als ge zoiets ziet.

Frank: Verschieten? Confrater, je valt achterwaarts in de gapende mond van een gloeiende vulkaan. Vanbinnen word je verkoold. Verkoold.

Albert: Ja, maar dat is toch niet hetzelfde als ik meemaak.

Frank: Er is toch een wasem van analogie.

(Joke verschijnt terug ten tonele)

Albert: Wasem, wasem. En sindsdien zijt gij beginnen doortrappen.

Frank: Zou kunnen.

Albert: En wie zijde gij, juffrouw?

Frank: (Richt zich op:) Dat euh ... dat is Joke. Joke Jolijt.

Joke: Nou, ik stond hier wat verder en had niet veel klanten en ik dacht, ik ga eens kijken welke kleurtjes zijn lieve tronie heeft.

Albert: Joke? Oh, ik dacht dat het Ramona was.

Frank: Va Albert!

Albert: 't Zou toch kunnen, hé, gelijk gij ne voorkeur hebt voor gebruikte vrouwen.

Frank: In essentie hebben zij hetzelfde probleem als wij: een maatschappij-allergie. Dat zijn nog altijd mensen, Va Albert, mensen.

Albert: Mensen? Ne ruimdienst, ja. Als iedereen erop heeft gezeten, zult ge ne gemakkelijke entree hebben. Floesj! Zo'n spermaspons!

Frank: Jij ... jij bent een door en door rot, vergiftigd, triestig, overbemest en verwelkt stuk bladerloos onkruid.

Albert: Op uw woorden letten, hé snotter.

Joke: Joke komt nog wel eens terug. 't Is niet echt de juiste sfeer voor mijn job.

Frank: Ik zou mijn vuist in het midden van uw door de regen verzuurde houten smoelwerk moeten kloppen. (Grijpt hem vast)

Albert: Klootzak, laat me los, godverdomme. Hoerenloper!

Frank: Zodra ge niet meer op uw lompe waterpijpen kunt staan, laat ik u los, ja!

Albert: Laat me los. Laat me los, zeg ik u. Hier, pak vast. (Slaat Frank in de maag)

Frank: Buaaak. Dat begint routine te worden ... (Neemt een stok/tak en zwaait er vervaarlijk mee in het rond) Nu sloop ik uw walvislijf tot tegen de grond.

Albert: Zijt gij zot? Zot! Laat dat ...

Frank: Laten? Haha, laten ...

Albert: Wilt ge mij kapot? Laat ons kalm blijven.

Frank: Met de dood voor ogen is kalmte een godsverschijning. Zijt ge bang voor de dood? Ge moet niet bang zijn, de dood zal u een hand reiken ...

(Intussen in Belleke opgekomen. Hij kijkt zwijgend en glimlachend toe)

Albert: Laten we erover praten. Kalm!

Frank: Hier, recht op uw scherm. (Hij mist rakelings Alberts hoofd)

Albert: Doe die stok weg. Doe hem weg. Wees man.

Frank: Hier hebt ge die stok. (Hij mist weer)

Belleke: (Klapt in de handen) Bravo, bravo! Hele goed, hele goed. Komaan, nogge meer vanne

dat spektakele.

Frank: Zo meteen, Belleke, zo meteen. Ik moet mij even concentreren.

Belleke: Goeie keer, derde keer. Hop, hop, hop, klop oppe zijne kop.
(Frank doet weer een uitval)

Belleke: Oppassen, Frank, dat wasse bijna oppe Va Albert zijne kop.

Albert: Hij meent het Belleke, hij meent het. 't Is ernst.

Belleke: Gijlie benne alletwee goeie acceteurs. En die schminke ... wauw!
(Frank slaat de stok stuk tegen de muur, rakelings langs Albert)

Belleke: Oppassen, kijke uit doppen! Va Albert hadde bijna geen kop meer. Kom, wasse heel goed, ruste nu efkens. (Neemt Frank bij de arm)

Frank: Wil jij je d'er eens niet mee bemoeien. (Grijpt Albert naar de keel)

Belleke: Hela, gijlie mene dat? Stoppe! Stoppe, zegge Saiknahala. (Hij slaat dierlijke kreten en maakt wilde karatebewegingen) Stoppe zegge ik! (Hij slaat de plaat die als tafelblad dienst deed in tweeën. De anderen stoppen en trekken zich zwijgend terug)

Belleke: Belleke dachte gijlie waart aan 't repeteren. ik dacht wij ware ne team. Va Albert, gij zegt ik ben ne wilde. Volgens mij zijt gij veel minder geschaafd als ikke, zulle. Gij wete: alse twee hondene vechtene omme ne been ...

Albert: Dan is er meestal een been te weinig.
(Stilte)

Frank: Waar is Thomas?

Belleke: Die isse met die dikke madame mee.

Albert: Weeral? Hij heeft daar blijkbaar een goeie stek gevonden.

Belleke: Ikke zou ook meegaan. Hij krijge daar eten en drinken. En goeie vlees, hmmm. Hij magge daar in de bad, soms hij krijge oude kleren. Isse een beetje een hotel voor Thomas. Isse een lieve vrouw, die dikke en isse ook maar allene.

Albert: Zou die ... dinges ...

Belleke: Wat?

Albert: Zo met Thomas ... donkie-donkie ... hop-hop ... kleiduijschieten ....

Belleke: Ik denke niet, Thomas gaat bij die dikke madame alleen etene.

Frank: Waarom is er niemand die ons even in huis neemt, va Albert?

Albert: Dat ze u niet in huis halen, tot daar toe, maar ik ...

Belleke: En, Va Albert, beetje gekalmeerd? Gij hebbe Frank serieus geslagen. Ziene zijn gezicht eens. Ik dachte eerst 'wauw, goed geschminke' ... maar ...

Albert: Dat had hij al. Ik was kalm. Hij daar ...

Frank: Jaja, oké, ik was over mijn maximumtoerental, omdat jij ... jij ...

Albert: Sorry. Sorry. Ik had het niet mogen zeggen. Ik had een slechte dag. Ge kent mij toch.

Frank: Ik begrijp het. Belleke, Albert heeft vandaag ...

Albert: (Snijdt hem de pas af) Een slechte dag!

Frank: Toe Albert, kop op.

Belleke: Ja, kop af isse gene gezicht. En hoe komme dat, Va Albert, slechte dag?

Albert: Hoe komt dat? Pfff ... er is zoveel. Ik heb mensen ontmoet ... die ... die ik niet wil ontmoeten ... 't is te zeggen ... ik wil ze ontmoeten, maar niet in deze ... omstandigheden. Ten tweede is het vandaag mijn verjaardag, ik word zestig. Normaal is dat een groot feest waard, hier telt dat niet. Niet in het wereldje waarin wij leven. Ten derde heb ik weer veel water in mijn knie en dat doet veel pijn.

Belleke: Allez, Va Albert, proficiat.

Frank: Mijn gelukwensen ...

Albert: Merci.

Belleke: Heeft schrijver al iets op papieren? Ikke ben curieus.

Frank: Euh ... gedeeltelijk ... nog niet veel eigenlijk ... ik heb wat probleempjes gehad.

Albert: Hij zal weer geen kloten gedaan hebben ...

Belleke: Frank, gij moete ne keer serieuze gane beginnen, hé, want soms gij zijt ne beetje lui.

Albert: (Imiteert Belleke:) Ne beetje vele!

Frank: Mijn creatief vermogensbeheer lijdt aan onderconsumptie. Geen eten geen prestatie. No input, no output.

Albert: Oeps, da's een goal tegen, Belleke.

Belleke: Ah, zalle dan nu wel betere gaan ... (haalt een pakje vlees uit zijn zak)

Frank: (Verlekkerd) Aha!

Belleke: Ja, ik benne nare de beenhouwere geweest en hebbe gebraad gevraagd.

Frank: Aha! Hohooo! Dat is fantastisch! Albert, hoort ge dat?

Belleke: Ne klompe van dik twee kiloën.

Frank: Twee kilo?! Hoort ge 't Albert, hij heeft een klomp gebraad gevraagd van twee kilo. En waar is 'em?

Belleke: Nogge bij de beenhouwere. Ik hadde niet genoeg centen, dus ik hebbe gevulde sluitspier gekocht.

Frank: Buaaaakkkkk!

Albert: Sluitspier?

Belleke: Awel, zo gevuld met zwarte brokkene ...

Frank: (Staat te kokhalzen) Belleke, schei uit.

Albert: Salami?

Belleke: Nee, zwarte pens. Worde toch gemaakt inne sluitspier?

Frank: In darmen, vettige vos!

Belleke: Isse toch kortbij, hé. Ne darm gevuld met bloed van ne dode beest. Assetublieft, creaviteit zalle nu wel betere gaan.

Albert: 1 – 1 Belleke.

Frank: Dank u ... Belleke ...

Albert: We moeten toch eens gaan nadenken wat we gaan doen, hé.

Belleke: Ik heb ne idee!

Albert: Serieus?! (Geeft Belleke een hand) Proficiat, jongen, proficiat.

Frank: (Geeft ook een hand) Van harte ... van harte gefeliciteerd, Belleke. Een belangrijk moment in uw bestaan.

Belleke: Zeg eens, onnozele! Luistere eens naar mij in plaats van met mijne voete te spelene. Niet vertelle met de mond, mare met de spieren.

Albert: Acrobatie? Da's pas markéting! Laat zien!

Belleke: Pas op! Make plaats. (Gaat op een verhoog staan, hand onder oksel, maakt geluid van een wind) Isse knap,hé.

Albert: Als onze-lieve-heer zou willen dat we dat schoon zouden vinden, dan had hij ons gat op onze kop gezet.

Frank: We moeten medelijden opwekken, Belleke. Het zou iets ernstig moeten zijn.

Belleke: Meeste mensen neme dat ernstig ... Allez, goed. Verdere zoeken. Ikke benne dan ook de eenvoudigerste clown van onze alle vier.

Frank: (Verbeterd hem:) Ik ben de eenvoud~~igste~~ clown van ons vieren.

Belleke: Allez, goed, als gij er zo over denke ... Ikke hoop gij doet u best, hé Frank. Oh mannen, ik hope daarre gaat niet *te* vele volk zijn, hé.

Albert: Hoedat? Hoe meer volk hoe beter!

Frank: Belleke is bang dat de aanblik van een groot publiek hoge tonen zullen spelen op zijn strakgespannen zenuwen.

Belleke: Ja, kunne u voorstellen, alle die ogen die nare mij kijken?

Albert: Vraag dat ze allemaal één oog toeknijpen ...

Belleke: Iemand ne kastanje? (Haalt een handvol kastanjes uit zijn zak)

Albert: Van 't park?

Frank: Die zijn toch eetbaar? Ik heb al eens krampen gekregen van verkeerde kastanjes te eten.

Albert: Ja, zeg Belleke, ge kent toch het verschil tussen eetbare en oneetbare kastanjes, dat wij hier morgen niet liggen te vermascreren.

Belleke: Ik zalle dat eens expliqueren. Gijlie kenne allemaal ne kastanjeboom, met prikkedinges ...

Frank: Bolsters.

Belleke: Bollesters. Ja. Hoe wete gij nu die kastanjes zijne eetbaar offe niet? Mannen, ik gane ne truck vertellen. Paardekastanje niet eetbare. Onthoude. Paardekastanje niet eetbaar. Hoe gij weten boom isse ne paardekastanje of andere kastanje? Simpele. Gij legge uwe oor tegen de boomstam, gij luistere goe en als gij hoort 'hihihiiii' (hinnikt als een paard) dan isse ne paardekastanje. Niet opetene.

Albert: Frank, ik denk dat die jongen eens binnen moet voor een groot onderhoud. (Tikt met zijn vinger tegen zijn slaap)

Frank: We zouden beter eens samen brainstormen, om tot een goede show te komen.

Belleke: (Steekt natte vinger omhoog) Isse pertang niet veel wind. Ikke geloof niet in storm.

Frank: De koppen bijeen steken, Arabier!

Belleke: Ha, zegge dan gewoon 'koppen bijeensteken', hé.

Frank: Eventueel kan ik ook een demonstratie gedachtenlezen geven. Va Albert denkt bijvoorbeeld nu dat ik een 'onnozele kloot' ben.

Albert: Godverdomme, 't is juist!

Belleke: Gedachtene lezene is foefelaré. Mensen betalene niet voor foefelaré

Frank: Foefelaré? Neen, telepathie! Of telekinese ..?

Belleke: Telepaté? Televisie? Wat isse dat allemale?

Frank: Telekinese; dat is op afstand voorwerpen laten bewegen.

Belleke: Zondere aan te komene? Isse straffe toebak! Tone ne keer ..?

Frank: Om te beginnen heb ik nodig; een potje en een bankbiljet.

Albert: Een bankbiljet, jaja, hoe hoger het bedrag, hoe beter het gaat ...

Frank: Inderdaad. Va Albert kent de truck ook, meen ik.

Belleke: Hoe grotere de bedrag, hoe grotere de bedrog, zekere. Hier, honderd franke omme te beginne.

Frank: OK. En nu heb ik energie nodig.

Belleke: Elektrikketeit?

Frank: Mentale energie. Va Albert, kom eens. Gij moet mij via Belleke, energie geven.

Belleke: Va Albert, energie? Pille zalle rap plat zijne!

Albert: Bakkes toe, slijklap.

Frank: Rustig heren, rustig. Albert ga achter Belleke staan, zo, handen op zijn schouders. Voelt ge de energie stromen, Belleke?

Belleke: Ik voele preciese bedrog ...

Frank: Blijf stil staan, Belleke, want nu leg ik op uw hoofd een potje met daarin de honderd

frank.

Belleke: Stop! Late ziene, honderd frank. (Frank toont hem het potje. Belleke duwt Frank achteruit en plaatst zelf het potje op zijn hoofd). Oké, nu verdere.

Frank: Via uw ogen ga ik de energie opnemen. (Steekt twee wijsvingers uit, nadert Bellekes ogen)

Belleke: Prikke niet in mijne ogen, hé!

Frank: Vertrouw me maar. (Als hij dicht genoeg is en Belleke de ogen sluit, neemt hij één hand weg en drukt duim en wijvinger van de andere hand op Bellekes gesloten oogleden) Voelt ge mijn twee handen, Belleke?

Belleke: Ja, ik voele.

Frank: Voelt ge Alberts poten?

Albert: Zeg eens ..!

Belleke: Ja, ik voele.

(Frank neemt met de vrije hand het bankbiljet uit het potje, vouwt het op, kletst tegen Alberts kaken en stopt het in Alberts open mond).

Frank: Ik voel de energie schuiven, Belleke. Ongelooflijk. Ik voel mij een gloeilamp.

Belleke: Ikke voele niks. Voele gij iets, Va Albert?

Albert: (Met nodige mimiek - mompelt wat) .. eetje ... emerchie ...

Frank: Oké, Belleke, als ik uw oogleden loslaat, doet ge uw ogen open. (Laat los, terug twee wijsvingers)

Belleke: Isse gelukt?

Frank: Ik denk het niet. Kijk eens.

Belleke: (Voelt in potje) Geld isse weg. Waar naartoe?

Frank: Dat weet ik niet. Ik ben nog aan 't oefenen. Kijk eens rond.(Geschrokken) Albert, gij ziet er slecht uit! Kom jongen, gij hebt frisse lucht nodig. (Snel af met Albert)

Belleke: (Kijkt in potje, kijkt rond) Hey mannen, mijne honderd frank? Weeral centene verlorene?! Nonnededjuu! Nonnededjuu!!! Héla, komme terug. (Achter hen aan, af)

DOEK

PAUZE

DERDE BEDRIJF

(Belleke, Thomas en Albert staan op een rij met een verformfaaid papiertje of stukje karton in de hand. Belleke heeft een oude kookpot vast en een stuk hout, waarmee hij de maat slaat, volgens het ritme van 'Great Balls of Fire - J.L. Lewis. Frank dirigeert. Ze brullen samen:)

Samen: We reiken ons handje, maar je loopt er omheen (Belleke: Bam-bam-bam-bam)

We vragen steun maar je geeft er ons geen (Bam-bam-bam-bam)

Smeken om hulp (Bam-bam-bam-bam)

Vragen begrip (Bam-bam-bam-bam)

Maar alles wat we krijgen is een boze blik. (Bam-bam-bam-bam etc ...)

W'hebben gevoelens, maar we tonen er geen

Lijden honger en kou, maar het doet u niet veel

We kwijnen weg

En drogen uit

Overall waar we komen, gooien z'ons d'eruit.

Niet meer gegeneerd om de dagelijkse bedel

Wel gefrustreerd door het maatschappelijke leven

Elke dag strijden

Om 't overleven

Hadden z'ons echt niets beter kunnen geven?

Bijvoorbeeld liefde

Steun en respect

Waarom worden wij door 't leven genekt?

Frank: Belleke, het is 'we kwijnen weg, en drogen uit' en niet 'we kwijnen uit en drogen weg'.

Thomas: En het is 'strijden om 't overleven', niet 'vrijen'. Wij zijn geen hoeren, hé.

Belleke: Ja zeg, isse niet gemakkelijke, zulle.

Frank: Je hebt het toch op papier staan.

Belleke: Ja, ik hebbe dat op papiere staan, enne dan?

Albert: Hoe, enne dan?

Belleke: Ik kanne papier even goed opetene. (Pauze) Ik kanne niet lezen.

Albert: Ziet ge't, ik heb het altijd gezegd dat het een analfabeet was.

Belleke: Va Albert, make me niet kwaad, hé, want ik make ne pitta van u, zulle. Bossebeest. Gij benne misschien ne beetje meer intelligent als ikke, maar gij hebbe mindere gevoelens.

Thomas: Ik vind dat ook niet om te lachen, va Albert. Ik heb ook nooit de kans gekregen om te studeren.

Frank: Belleke, laat ons geen ruzie maken. We oefenen gewoon een keertje meer, Belleke kan het zo wel onthouden, niet?

Belleke: Ik zalle proberen.

Frank: Koorknappen, klaar?

Albert: Niet nog eens, hé. Het is al de zesde keer sinds vanmorgen. Straks. Mijn goesting is over..

Frank: Misschien is een pauze nuttig, akkoord. Laat ons even gaan zitten.

Thomas: Dat zal ons goed doen. Frank, hoe is 't met uwe poot?

Frank: Doet nog wat pijn. Ik denk dat hij gekneusd is.

Albert: Het kan geen kwaad, ge gebruikt uw poten toch niet.

Frank: Va Albert, je hart borrelt weer over van jaloezie. Je bent jaloers omdat ik gisteren

voor mijn hulp aan die kippekramer een gebraden kip heb gekregen.

Thomas: Ik had ook wel een klein duwtje willen komen geven ...

Frank: Een klein duwtje geven? Ik heb geduwd dat mijn organen haast uit mijn lichaam barsten. Het was een hele karwei. Een klein beetje verder, en hij had met zijn hele kippespit in het kanaal gelegen. Zo'n spitkraam heeft zijn gewicht.

Belleke: Ik vinde dat gij dat kieken had kunnen delene. Ikke zorge voor uwe eten, elke dag. En die dag gij eten eerst mijne eten op en dan 's avonds gij vertelle kieken gekregen. Isse niet eerlijk. Gij eten uw kieken allene op en ik delene alles.

Frank: Zo'n kip van 't spit koelt erg snel af.

Albert: Een koud kieken had ook goed geweest. Hoelang is 't geleden dat ik nog eens een kieken gegeten heb? Ik weet verdomme al niet meer hoe een kieken eruit ziet.

Thomas: Hang uwe kop eens boven het water, dan ziet g'er een.

Belleke: Zitten er kiekens inne de water?

Thomas: Maar neen, tietenkop, uw spiegelbeeld.

Belleke: Hoedanook, ik vonde dat niet schoon van Frank.

Frank: Voor die enkele keer dat ik eens een karig kipje krijg ...

Albert: Ik hoop dat ge't gekregen hebt. Die lamme poot hebt ge toch ook niet overgehouden van iets dat ge gekregen hebt?!

Frank: Ach, dat waren die ongure kerels alweer, die geldwolven ruiken mijn geld. Ze geven het wel op.

Belleke: Wie zijne gat brandt, lope geen twee keer tegen dezelfde muur.

Albert: Volgens mij komen die iets terugvragen wat van hen is ...

Belleke: Nog zoiets; Frank hebbe vele geld, maar delene ... foert. Isse toch niet schone, hé.

Frank: Belleke, jij verdeelt je centjes toch ook niet?

Belleke: Dat isse anders. Dat isse centen van te werken. Gij zegge, gij hebbe die centen gevonden.

Frank: Niet gevonden.

Albert: Ik heb eens ooit zeven of acht appelsienen gevonden in een doos, na de markt, weet ge 't nog? Wel, ik heb die allemaal weggegeven, allemaal.

Thomas: Va Albert, dat is omdat ge van die appelsienen nen hele dag niets anders deed dan bellen blazen.

Albert: Ik heb ze toch verdeeld, hé.

Frank: Oké, oké. Als ik dat geld kan behouden, beloof ik dat we ze samen opdoen.

Belleke: Iedereene gehoord?

Albert: Haha!

Frank: Dan koop ik voor vijfduizend frank gebraden kippen!

Belleke: En appelemoeze!

Frank: En appelmoes.

Thomas: We eten tot de appelmoes er vanachter uitkomt.

Frank: Inderdaad.

Albert: Is dat een belofte?

Frank: Dat is een gelofte!

Thomas: Nu hoor ik u spreken. Laat u eens van uwe beste kant zien.

Frank: Feitelijk ... feitelijk hebben jullie gelijk. Het was feitelijk niet erg collegiaal van die kip alleen op te eten. Feitelijk had ik ze moeten delen. Feitelijk had ik het goede voorbeeld moeten geven, met mijn achtergrond, bedoel ik.

Albert: Weet ge nu hoe dikwijls ge 'feitelijk' gezegd hebt?

Frank: Neen?

Albert: Vijf keer, vijf keer.

Frank: (Overweegt) Dat is *feitelijk* veel, hé.

Thomas: Zeg Frank, doe nu eindelijk eens dat verhaal van dat geld.

Frank: Wel, ik zat in Jefke zijn kroeg en toevallig hoorde ik een telefoongesprek tussen een onguur ventje en een zekere Paul. Ik hoorde die onfrisse zeggen dat hij sneeuw verkocht en omdat ik niet wist dat er met sneeuw geld te verdienen was, legde ik mijn oortje te luisteren. Even later verlaat ik het café, ga een telefooncel binnen en met mijn laatste twintig frank bel ik anoniem naar Jefke zijn kroeg en vraag achter Mickey, want zo heette die vent. Hij klonk verbaasd dat ik bij hem sneeuw wou kopen, argwanend vroeg hij hoe ik aan zijn naam kwam.

Belleke: Wie verkope nu sneeuw? Ik wete: ne sneeuwman!

Frank: Ik vertelde hem dat ik vroeger mijn sneeuw kocht bij Paul en dat ik vernomen had dat Paul het bij Mickey kocht en ik dus goedkoper af was rechtstreeks bij de verdeler aan te kopen. Ik vroeg hem dan ook Paul niets te vertellen, omdat ik hem als vriend wou houden en nog kleine hoeveelheden bij hem zou afnemen. Ik plaatste bij Mickey een levering van twee kilo en vroeg een voorschotje van een paar gram om de kwaliteit na te gaan.

Thomas: En dan? Vertel verder!

Frank: We spraken af het zakje in een verkeerspaaltje te verstoppen en als ik het ophaalde zou ik een klein voorschotje in de plaats leggen. Toen ik het zakje opgehaald had, legde ik niets in de plaats ...

Albert: Da's weer typerend ...

Frank: ... want die sneeuw was een wit poeder, een drug. Toen ik doorging zonder geld na te laten hoorde ik met gierende banden een auto vertrekken en toeterend mijn richting uitkomen en ik vluchtte weg tussen de steegjes en eenrichtingsstraten van de binnenstad. Later ging ik in Jefke zijn kroeg zitten en hield geduldig de kerel in de gaten en op een gegeven moment vroeg hij de telefoon, draaide een nummer dat ik goed onthield en belde naar Paul. Later nam ik zelf contact op met Paul en verkocht hem de sneeuw en hield er een paar duizend ballen aan over. De eenvoud zelve.

Albert: Aan zijn uitleg zal 't niet mankeren. Ge hebt gepikt!

Frank: De term stelen is hier enigszins misplaatst. Het is een overlevingsstrategie.

Thomas: Over pikken gesproken, Va, *gij* hebt toch al eens in den bak gezeten?

Albert: Ene keer. Drie dagen. En 't was een vergissing.

Frank: Bewijs van gebreken. (Tikt met vinger tegen slaap)

Belleke: Jaja, Va Albert hadde ne sjeike jas ...

Albert: Gevonden!

Thomas: Gevonden? Albert liep als een opgejaagd konijn over de grote markt met vijf zes marktkramers achter zijn hielen en hij liep recht in de armen van de politie.

(Gezellige sfeer, algemeen gelach)

Frank: En daar beweerde hij dat hij die jas al jaren had.

Albert: Tien jaar, heb ik gezegd.

Belleke: Maarre, het stomme was dat alle die jaren de prijsekaartje in de karaag wasse blijven hangen.

Albert: Stom? Huh, ik pik tenminste geen twee linkersloefen, zoals *gij*.

Belleke: Ik hadde niet gezien, moeste rap gaan.

Thomas: Maar Belleke heeft die diefstal goed gemaakt. Het is ne zoete jongen.

Frank: Inderdaad. De week nadien is hij teruggegaan. Hij is twee rechtersloefen gaan pikken.

Belleke: Ja, lache maar met mij. Maar ik hemme ooit gezien iemand pikke ne grote zak pistachenootjes, zitte ne hele dag te knabbelen en 's avonds pijnen in buik en krampen. Hé, Thomas.

Thomas: Ik wist niet dat ge dat buitenste, dat schildje, niet mocht opeten. Ik had nog nooit een pastichenoot gezien. En maar knabbelen.

Belleke: Pistachenoot. Zegge ne keer.

Thomas: Pistachenoot.

Albert: (Voor zichzelf) Hij weet ook eens iets ...

Frank: Ik liep eens met Belleke langs de groentemarkt en een verkoper stak een bordje uit, met daarop stukjes vruchtvlies en zegt tegen Belleke: 'Avocado'. En Belleke antwoordt: 'Neen, Bedelaar'.

Belleke: Och! Isse niet waar. Liegenaard!

Frank: Mannen, proef eens, de sfeer is suikerzoet en ragfijn en ik denk dat het nu de geschikte moment om een kleine toespraak te houden. Ik zal het zeer beknopt houden. Het is een lichtende boodschap, specifiek verkondigd aan onze vriend ...
Albert.

Albert: Heb ik weer iets naar de kloten geslagen?

Frank: Va, ten gronde van uw verjaardag heb ik een klein geschenkje gekocht. Omdat ge, ondanks onze roestige ruzies, toch een toffe collega zijt en daarom ... alstubleift ...
(Geeft hem een klein geschenkje in krantepapier)

Albert: Merci Frank, merci ... ik voel mij een beetje ... het doet raar ... het is een verrassing, echt waar ... tof vind ik dat ... de eerste keer na zoveel jaren ... fantastisch ...

Belleke: Isse dat die vent met de grote bakkes?

Thomas: Maak het gauw open, Va.

Belleke: Ja, want ikke benne curieus ...

Albert: (Maakt het pakje open:) Een muts ... da's goed jong, dat zal van pas komen ... met de winter voor de deur ...

Belleke: De deure niet opendoen, Va Albert, dan blijve wintere buiten.

Thomas: Het wordt een strenge winter. Ge gaat uw hoofd moeten koel houden en uw muts opzetten ...

Frank: Het is een nagelnieuwe. Gekócht op de markt. En het is een gulle gift van ons allemaal.

Thomas: Frank liegt! (Frank verbaasd)

Frank: Ik heb die gekocht op de markt!

Albert: Met het geld dat gij bijeen ge ... gehaald hebt, kon het er wel af.

Thomas: Va, ge zijt aan het zagen. Ik wil zeggen, Frank, het is van u en Belleke, niet van mij.
Hier Albert, dan kunt ge wat verder zagen ... (Geeft hem een geschenkje)

Albert: Nog een cadeauke? Mannen ... vrienden ...

Thomas: Maak het open vent.

Frank: Het is een doos waspoeder, om die muts die je van mij gekregen hebt, te wassen.
Belleke zou voor het wasmachien zorgen.

Belleke: Ikke? Ne wassemachien? Gij benne op uwe kop gebotst en blijven vallen, zekere?

Albert: (Heeft het pakje open) Een fleske whisky.

Thomas: Een kleintje, va Albert, meer kon er echt niet af. Het spijt me.

Albert: Ik ben daar content mee. Voor die ene keer dat men aan mijn verjaardag denkt.

Frank: Je wordt maar een keer zestig jaar.

(Pauze)

Belleke: Heu ... Va Albert ... (Met uitgestoken hand, doet alsof hij iets geeft. Albert aarzelt, schudt de hand. Belleke doet terug alsof hij iets geeft)

Albert: Zeg eens ...

Thomas: Wat doet gij nu, Belleke?

Belleke: Ah, zegge toch altijd 'isse gebaar dat telt'.

Albert: Analfabeet.

Belleke: Bossebeest. Hierze, Belleke hemme toch ook iets ... maar wasse niet gemakkelijk kiezen ...

Frank: Neen, een man van Va's generatie heeft gewoonlijk alles al ...

Belleke: Maar ... ik hemme toch iets gevonden ... blijft ...

Albert: Merci, Belleke.

Thomas: Dat is die bon voor een wasmachine.

Belleke: Héhé, nikse wassemachien.

Albert: (Heeft een klein juwelendoosje uit het papier gehaald) Belleke ...

(Algemene stilte)

Belleke: Va Albert?

Albert: Ge verbaast mij. (Doet langzaam het doosje open, iedereen gluurt mee) Wat is dat? Ne plant?

Frank: (Begint te schateren) Belleke heeft een plantje in een juwelendoosje. Het doosje was waarschijnlijk duurder dan het plantje.

Belleke: Moete goed zien; isse niet zomaar ne plantje ... isse ne klavere vier ...

(Stilte)

Thomas: Dat is schoon, Belleke.

Belleke: Wasse niet gemakkelijke. Ik hemme lang moeten zoeken en ondertussen ook gene centen verdiend, hé.

Albert: Belleke ... alles bijeen ... is het ... 't is het schoonste dat ge mij kon geven ... Echt waar. De rest was natuurlijk ook prachtig. Ik zal dit moment niet rap vergeten. (Pauze) Godverdommedenondemiljaardedjuu!

Belleke: Wat issere, Va Albert?

Albert: Ik heb het gevoel dat ik ga bleiten.

Thomas: Niet doen Albert, want dan bleit ik misschien mee.

Belleke: (Met een krop in de keel:) Veel proficiat voor uw zestig verjaardag.

Frank: En om de party volledig te maken heb ik in mijn tomeloze barmhartigheid vier blikjes bier gepikt. Gekocht! Gekocht ...

Thomas: Hahaaaaa!

(Blikjes worden verdeeld)

Belleke: Allez, oppe Va Albert.

Thomas: Albert ... gezondheid!

Frank: Dat je nog een hele slinger levensjaren achter je aan mag slepen.

Belleke: Lang al hij bedelen, lang zal hij bedelen, lang zal hij bedelen oppe de groote maaaaarkt, oppe de groote maaaaarkt, oppe de grooteeeee maaarkt. Bedele-bedele-bedele ...

Thomas en Frank: Hoera!

Belleke: Bedele-bedele-bedele ...

Thomas en Frank: Hoera!

Belleke: Bedele-bedele-bedele ...

Thomas en Frank: Hoera!

Thomas: Normaal moet ge dat zestig keer doen, hé Belleke.

Belleke: Ik wete, mare mijne stembanden zijne niet lang genoeg.
(Albert zit op de grond voor zich uit te staren, het ongeopende blik in de handen)

Belleke: Wel, va Albert, wat schele d'er? Zijt ge triestig? Isse niet goed, uwe verjaardag?

Albert: Neen, Belleke, merci jongen. Alles is in orde.

Thomas: Ge zit hier zo te treuren, va Albert.

Albert: Treuren? Neen ... Ik ben nog aan het nagenieten. Het is zo schoon. Zestig jaar ...
Goed dat ik jullie nog heb, ik zou nooit zo oud geworden zijn.

Belleke: Mekander steunen, Va Albert.

Albert: Ja. En soms eens ruzie maken, hé ... analfabeet.

Belleke: Bossebeest.

Albert: (Imiteert hem, lachend:) Bossebeest ...

Frank: Willen we die sketch nog eens doen met die flik?

Thomas: OK. Ik vind ze wel goed.

Frank: Belleke doet hierin even niet mee.

Belleke: Ikke benne efkens weg. Ik gane ne piske doene.

Frank: Goed. Mannen, zet u klaar. One, two, three ... let the show beginnnn.
(Albert speelt een bedelaar, Thomas heeft een rennerspetje op en speelt een agent, Frank speelt een voorbijganger. In opgeblazen taal, hier en daar overacting:)

Thomas: (Als agent, tegen voorbijganger) Goeiemiddag, meneer. Mag ik u vragen om een kleine bijlage als steun voor de fanfare van de politie?

Frank: (Uit zijn rol:) Bijdrage! (Als voorbijganger:) Ik heb eigenlijk niet zoveel geld bij me.

Thomas: Uw bijlage hoeft niet erg groot te zijn...

Frank: Bijdrage-eeee!!!

Thomas: Uw bijdrage-eeee hoeft niet erg groot te zijn.

Frank: (Als voorbijganger:) Eigenlijk hoeft dit toch niet? ...

Thomas: (Chanterend:) U woont toch in de Pietjesstraat? U bent toch de eigenaar van die blauwe mercedes die voortdurend verkeerd geparkeerd staat? Of vergis ik mij?

Frank: Neen, toch niet. (Legt geld in de kepie)

Thomas: De politie, uw vriend, dankt u. (Agent wandelt verder en ontmoet bedelaar)

Albert: (Als bedelaar) Geef een centje voor een arme, man zonder, huis zonder, eten ...

Frank: Een arme man - zonder huis - zonder eten ...

Albert: Zeg eens, pietje precies.

Thomas: (Steekt het geld in zijn zak en zet de kepie op zijn hoofd) Zo, meneer, u bedelt op straat. Dat is strafbaar. Ik zal u in de boeien moeten slagen.

Albert: Maar meneer. De politie het is mijn. Enige kans op. Overleven zoals u begrijpt.

Thomas: Is dat Westvlaams? Wie is er hier analfabeet?

Albert: Muil toe, schaamluis.

Frank: Albert, dat staat er niet. Er staat 'Meneer de politie, het is mijn enige kans op overleven, zoals u begrijpt'. Dat staat er. Ga verder.

Thomas: Niets mee te maken, de wet is de wet. U bent over de treding.

Albert: Over de treding? Frank, is dat juist?

Frank: In overtreding, Thomas.

Thomas: Wie? Ik? Heb ik iets misdaan?

Frank: Je zei 'over de treding' in plaats van 'in overtreding'. Opnieuw.

Thomas: De wet is de wet. U bent *in* over de treding.

Frank: Gewòòn 'in overtreding'.

Thomas: De wet is de wet. U bent gewòòn in de overtreding.

Frank: Laat die gewoon gewoon weg. 'In overtreding'

Thomas: Ja zeg, kunt gij d'er nog aan uit? Over de treding, gewoon over de treding, gewoon gewoon over de treding ... pfff ...

Frank: Kom, ga verder. Horens krijg je d'ervan.

Albert: Maar u bedelde toch ook?

Thomas: Aha, smaad aan de politie. Twee keer in de gewone overtreding ... over de treding ... in de treding over ... in fout!.

Albert: Maar neen, helemaal niet!

Thomas: Nu weet ik het niet meer, hé. 'In fout', is toch ook goed, hé Frank.

Frank: 'In fout' is ook correct.

Thomas: (Tegen Albert:) Wel, waarom maakt ge dan van uw theater? Waarom reclameert ge?

Albert: Ik? Ik reclameer niet.

Thomas: Ge zei 'Maar neen, helemaal niet'.

Albert: Dat is mijn tekst als bedelaar, als acteur.

Thomas: Ho!

Frank: Ga verder.

Thomas: Waar waren we gebleven?

Frank: Opstandig gedrag ...

Thomas: Opstandig gedrag? Derde overtreding. Steek uw handen vooruit, ik ga u in de boeien slagen. Ge ziet dat ge van mij nog veel kunt leren, hé vriend. (Neemt een fietsslot uit zijn achterzak en maakt het vast) Zo.

Albert: Meneer de politie ik. Wil niet moeilijk. Doen maar op deze manier ben. Ik binnen de vijf minuten ontsnapt.

Frank: God-lieve-heer, ik kan al even goed een vlooiencicus beginnen.

Thomas: Ah ja?

Albert: Ah ja, da's zeker! Maak eens even los, ik zal het eens tonen.

Thomas: (Maakt het slot los) En nu?

Albert: Ik zal u eens uitleggen hoe ge hieruit kunt ontsnappen. Steek uw handen vooruit. (Maakt hem vast met zijn hals rond een ring) Ziet ge, dit is veel beter.

Thomas: Ja, 't is waar, maak maar terug los.

Albert: Oei nu ben ik het sleuteltje verloren. (Agent wil zijn armen laten zakken) Armen vooruit. Opstandig gedrag? Twee keer in overtreding. (De bedelaar trekt de agent zijn vest uit en zet zijn kepie op. Zijn eigen jas hangt hij aan de uitgestoken armen van de agent)

Albert: (Roept:) Steunt de politiefanfare. Steunt de politiefanfare! (Met de uitgestoken kepie) Ge ziet, meneer de agent, ik kan van u nog iets leren, en gij van mij.

Frank: Bravo! Een hyperhallucinante prestatie, mannen.

Belleke: (Komt op:) Ooooh, wasse ne scheve straal. Hemme op mijne broek gepist

Frank: Dat wordt hier theater met een grote T! Cultuur ...

Belleke: Met een grote Q!

Frank: Ja ... vooral van u. Jullie hebben je teksten dan uiteindelijk toch geleerd.

Thomas: Het begint toch veel te worden, zo alles samen.

Albert: Na mijn waterpoten ga'k er seffens nog een waterhoofd van krijgen.

Belleke: Awel, isse toneel al gedane?

Albert: Kom wat rapper kijken, hé pispaal.

Belleke: Isse nu al den derde keer ik hemme dat stukske niet gezien.
Frank: Dat is niet erg. Dan zijt ge bij de opvoering deel van een spontaan publiek.
Bellek: Allez, isse goed, va Albert?
Albert: Ik denk dat de mensen ermee gaan kunnen lachen, ja.
Frank: Het is niet alleen de humor die telt, ik wil met deze sketches enige onregelmatigheden belichten, waarvan wij, als restafval van de consumptiemaatschappij, het slachtoffer zijn. Ik wil in de eerste plaats met een gouden lepeltje in de gestolde harten van de mensen roeren.

Thomas: Compassie opwekken.
Frank: Geen medelijden, begrip. Begrip!
Belleke: Spijtig wij hebben gene echte politiekostuum kunnen vinden.
Thomas: Kunnen we d'er geen pikken?
Albert: Thomas, wij zijn eerlijke mensen, hé. Nietwaar, Frank?!
Frank: Ja. Ik denk aan iets, mannen. Ik kan aan een pet geraken van een postbode, er zit er 's namiddags een in Jefke zijn kroeg. We hebben al eens een praatje gemaakt en ik ben zeker dat ik een kepie bij hem kan lenen.

Thomas: Denkt ge?
Belleke: Zou goed zijn.
Frank: Ik ga meteen een kijkje nemen. (Keert op zijn stappen terug) Ja, er is wel een klein probleempje mee verbonden.

Thomas: Ja?
Frank: Ik kan moeilijk in Jefke zijn kroeg gaan zitten zonder iets te drinken en daar ik de laatste dagen niet heb kunnen bedelen wegens te druk met de opvoering ...

Albert: We horen hem al afkomen.
Belleke: (Geeft hem wat kleingeld) Isse voor ne goeie doel ..
Frank: Tot straks! (Af)
Albert: Parasiet! Die zou zelfs een ander zijn puisten uitzuigen!
Belleke: Va Albert, gij drijft overe.
Albert: Gisteren hé, gisteren heeft hij zelfs een karakol gepikt van mij. Hoe hij 't em lapt weet ik niet, want ik heb dat potteke niet losgelaten, maar normaal zitten er dertien karakollen in en nu had ik er maar twaalf.

Belleke: Verkoper kanne misgeteld hebben, hé.
Albert: Neen, neen, neen, neen, neen. Frank ... geloof me maar, 't was Frank.
Thomas: Zeg mannen, zien jullie dat allemaal zitten, dat toneel? De zenuwen en zo?
Belleke: Ik hemme al ervaring met de tonele, van vroegere.
Albert: Ja, hij heeft eens ooit – achter 't scene – het geluid van ne rijpe appel mogen nadoen.
Belleke: Altijd achtere de schermen. Wanneer magge ik eens voor de schermen?
Thomas: Wij horen achter 't scene, jong, wij mogen niet gezien worden. Vroeger, als ik zeven jaar was en ik met mijn moeder van het ene vluchthuis naar het andere liep en de dag op straat doorbracht, wilde men ons zelfs niet zien. We werden genegeerd. Hoeveel nachten hebben we niet op straat doorgebracht. In het begin vond ik dat erg, later werd ik het gewoon, maar vond ik het erg voor mijn moeder. Zij verdiende dat helemaal niet. Weet ge dat zij met vreemde mannen naar het park ging, om geld te krijgen om eten te kunnen kopen voor mij. En terwijl ik at, zag ik die rode ogen van haar, en die kleine vochtige geultjes over haar wangen. Mijn moeder is gestorven toen ik 15 was, vermoord door een dronken klant en in 't kanaal gesmeten. Toen heb ik mij jaren moeten verstoppen, om te vermijden dat ze mij in een pension zouden

steken.

Belleke: Waarom isse alles toch zo slechte verdeeld?

Albert: Als onze lieve heer bestaat, gelijk ze altijd beweren, wordt het hoogtijd dat hij aftreed en een andere in de plaats stelt, ene met ogen en oren in zijne kop.

Belleke: Ik benne naar hier gekomen met de boot van den Afrique. Mijne vader wasse ne jourrenalist en hadde problemen daar.

Thomas: Ah, uw vader was ook ne Afrikaan.

Albert: Ja, dat zat daar in de familie ...

Belleke: Met negen waren we oppe de boot, enne dat wasse ne harde reis. Altijd in de donkere zitten, onze reserve-eten was rappe op en onze drinken ook. Wij wisten niet hoelange de boot ginge rijden. En als we arriveerden wasse er al ene vrouw dood en de rest werde direct opgepakt. Ik benne gaan lopen, met ne jonge meisje, iedereen ne andere richting uit. Ik hebbe ze nooit meer teruggezien. Mijne familie terug op boot naar Afrique. Soms de ergste is van hier achter te blijven.

Thomas: 't Is waar, ge moet het leed verderdragen. En ge kunt hier niks regelen, want ge hebt zelfs geen paspoort. In de boeken bestaan wij zelfs niet. En als wij dood gaan, smijten ze ons bij het slachtafval. Zo gaat dat.

Belleke: Ja, gottemiljaarde (kijkt naar boven) Allez, scheet, oppe mijne jas. Vuile beest! Kakkevoegele!

Thomas: Scheur een stukje van die rol WC-papier die ik gisteren in de stationstoiletten 'gevonden' heb. Allez, scheur er een stukje af.

Belleke: Waarom? Duif isse al lange weg. Moete gat maar zelf afkuisen.

Joke: (Komt aangerend, duidelijk over haar toeren) Jongens ... jongens ...

Albert: Wie we daar hebben ... miss beautycase

Joke: Jongens, ze hebben Frank te grazen genomen. Ik stond op de hoek van de Melkstraat en zag in de verte Frank naderen. Vlak voor hem stopte een groene BMW en er was enig geworstel. Toen ik de grote baan overstak om te gaan kijken was iedereen pleite.

Belleke: Hebben ze Frank ontgevoerd?

Joke: Nou, ik heb er geen flauw idee van.

Thomas: Oeioei, ik wist dat er problemen van zouden komen ...

Albert: Ja, zijn verdiende loon.

Thomas: En weet ge waar ze naartoe gereden zijn?

Joke: Neen, dat weet ik niet. En jongens ... er lag hartstikke veel bloed op de grond.

Albert: Bloed?

Belleke: Vanne Frank?

Albert: Hoe kunt ge nu zien dat dat bloed van Frank is, kwibus?

Thomas: Dat gaat niet goed aflopen. D' er gaan gewonden vallen.

Belleke: Nonnededjuu!

(Allen gaan verslagen zitten; enkel Albert behoudt ongeveer zijn normale doen)

Albert: Allez, dan heeft hij een flink pak rammel gekregen.

Belleke: Isse te hopene niet zijne laatste pakske rammel.

Albert: Neen, *dat* hoop ik ook, want hij verdient veel meer rammel. (Pauze) Maar niet ... niet ... dinges ... kapot.

Joke: Zullen we de politie verwittigen?

Albert: Die zullen zich haasten voor ons. Trouwens, die komen alleen buiten om geld op te halen voor hun fanfare.

Belleke: Ikke denke 't isse naar de kloten.

Albert: Dat denk ik ook. Heel 't spel om zeep.

Thomas: Daar vrees ik ook voor.

Belleke: Ik hemme 't gevoel alles valle stil.

Albert: Dat is ook zo. (Pauze) 't Is een ramp. EEN RAMP! (Anderen bevestigen schuddebollend) Ik kan het mij niet voorstellen, al die tijd ... en dan zonder ... Het is een catastroof. Eén grote catastroof is het. Dat zulke dingen gebeuren ... het zou niet mogen ... het is onrechtvaardig. In één woord onrechtvaardig. In welk een maatschappij leven wij nu? Hoe kan zoiets gebeuren? Dat ze ons dat ontnemen. Het is moordend voor de sfeer in de groep. *Wij zullen dat goed eten op onze buik kunnen schrijven.*

Belleke en Thomas: Isse dat alles ware gij nu kunne aan denken???

VIERDE BEDRIJF

(Belleke, Thomas en Albert staan op de braderie. Naast hen staat een hotdogverkoper en een marktkramer met allerlei tweedehandsrommel)

Kramer: (Roept:) Allez, mannekes, kom eens kijken naar mijn antiek. Broccante! Broccante! Rommel! Overschotjes! Dekens tegen een zacht prijske. Knickers tegen een ronde prijs. Messen tegen een scherp prijske. (Tegen hotdogverkoper:) Geen kat reageert er nog, de mensen gaan naar huis.

Verkoper: Het is zeven uur gepasseerd, hé collega.

Belleke: 't Is toch al goed meegevallen.

Verkoper: Dat is nu de eerste keer in mijn leven dat ik gasten gelijk gijlie zo bezig zie. En pas op, ik heb al veel gezien, zulle.

Thomas: En wat vond ge d'ervan?

Verkoper: Tof ... sympathiek.

Albert: Spijtig dat we die sketch van die flik niet kunnen doen, nu Frank er niet is.

Thomas: Ze hebben hem goed te stekken gehad, die kerels.

Belleke: Isse spijtig. Frank heeft alles uitgevondene en kanne dan nog niet zelve hier zijn.

Albert: Zeg, Belleke, kunt gij Frank zijn rol niet spelen? 't Is maar een klein stukske.

Belleke: Maar ik kenne tekst niet.

Thomas: Het zijn maar drie zinnekes. Het heeft zelfs niet zoveel belang. Ik stel u, als agent, drie vragen waarop ge de eerste *twee keer negatief* moet antwoorden en den *derde keer positief* en dan geeft ge geld omdat ge niet anders durft.

Belleke: Ah ja, ik snappe. *Twee keer negatieve, ene keer positieve*. OK. Beginnen?

(Zetten zich klaar)

Thomas: (Als agent) Goeiemiddag, meneer. Mag ik u vragen om een kleine bijlage ... bijdrage als steun voor de fanfare van de politie?

Belleke: (Als voorbijganger:) Negatieve.

Thomas: Negatief? Euh ... Uw bijdrage hoeft niet erg groot te zijn...

Belleke: (Als voorbijganger:) Negatieve.

Thomas: Negatief, negatief. U woont toch in de Pietjesstraat?

Belleke: Positieve!

Thomas: U bent toch de eigenaar van die blauwe mercedes die voortdurend verkeerd geparkeerd staat?

Belleke: (Weet niet meer wat zeggen) Euuuh ... ooohh ... pffff ... rrrrt

Thomas: Of vergis ik mij?

Belleke: Ooooh ... tjaaa ... baaah .... Pffft .. dinges . (Thomas schudt driftig met de kepie, Belleke legt geld in de kepie)

Thomas: De politie, uw vriend, dankt u. (Agent wandelt verder en ontmoet bedelaar. Belleke gaat opzij staan)

Albert: Geef een centje voor een arme, man zonder huis, zonder eten ...

Thomas: Zo, meneer, u bedelt op straat. Dat is strafbaar. Ik zal u in de boeien moeten slagen.

Albert: Maar meneer van de politie, het is mijn enige kans op overleven.

Thomas: Niets mee te maken, de wet is de wet. U bent in overtreding.

Albert: Maar u bedelde toch ook?

Thomas: Aha, smaad aan de politie. Twee keer in overtreding.

Albert: Maar neen, helemaal niet!

Thomas: Opstandig gedrag? Derde overtreding. Steek uw handen vooruit, ik ga u in de boeien

slagen. Ge ziet dat ge van mij nog veel kunt leren, hé vriend. Maakt hem vast met het fietsslot) Zo.

Albert: Meneer de politie, ik wil niet moeilijk doen, maar op deze manier ben ik binnen de vijf minuten ontsnapt.

Thomas: Ah ja?

Albert: Ah ja, da's zeker! Maak even los, ik zal het u eens tonen.

Thomas: (Maakt het slot los) En nu?

Albert: Ik zal u eens uitleggen hoe ge hier niet meer uit kunt ontsnappen. Steek uw handen vooruit. (Maakt hem vast met zijn hals rond een paal) Ziet ge, dit is veel beter.

Thomas: Ja, 't is waar, maak maar terug los.

Albert: Oei, nu ben ik het sleuteltje verloren.

Belleke: (Fluistert:) Het zitte in uw zak. (Albert doet alsof hij het niet hoort) Het zitte in uwe zak! In uwe zak!

Albert: (Uit zijn rol:) Maar neen.

Belleke: Ja.

Albert: Nee-eee.

Belleke: Maar ja. (Wil in Alberts zakken gaan voelen) Hier ergens, ik hebbe geziene.

Albert: Neen, Belleke. (Verzet zich)

Belleke: Welle! Belleke geziene!

Albert: Niks van! (Geworstel. De hotdogverkoper lacht zich te pletter)

Belleke: (Triomfantelijk de sleutel omhoogstekend) Ziene, ikke gelijk. Allez, kunne weeral verdere spelen.

Albert: Verdomme, Belleke, heel ons sketch naar de kloten.

Belleke: Hoe? Hemme toch sleuteltje.

Thomas: Dat was in het spel. Die sleutel mocht niet gevonden worden!

Albert: Ezel! Analfabeet!!!

Belleke: Zeg eens, kanne dat niet rieken, hé, Bossebeest!

Thomas: 't Is waar Albert, we hadden het hem moeten zeggen. Straks spelen we het nog eens.

Albert: Straks?! De avond valt, we zullen wij maar oprassen, lijk iedereen. We hebben hier niks meer te zoeken.

Verkoper: Het speelt geen rol gasten, ik heb toch goed gelachen. Jullie zijn nogal een stel, hé.

Kramer: Ja, dat ziet ge niet dikwijls.

Belleke: Kom, wij gane naar huis.

Verkoper: Er is toch veel volk blijven staan, hé. Sommige curieus, anderen een beetje boos. Die oude madame was kwaad, hé, toen met dat maandverband.

Kramer: Waarom hebt ge dat eigenlijk uitgedeeld, dat maandverband?

Thomas: Dat was een idee van Frank, het was symbolisch. Om de mensen een gevoel van veiligheid te geven. (Geeft beide verkopers een maandverband)

Verkoper: Een gevoel van veiligheid!?! (Lacht) Ik heb er in elk geval goei zaken door gedaan.

Kramer: Bij mij heeft het niet veel gegeven, maar dat zal wel aan mijne rommel liggen.

Thomas: Er zijn mensen die veel geld gegeven hebben.

Albert: Maar niet genoeg. Zoals ik voorspeld had. Oude Albert had weeral gelijk. Markéting, dat gevoel dat hebt ge of dat hebt ge niet ...

Kramer: Geld hebt ge nooit genoeg, mannen. Moet ik dat nu aan jullie wijsmaken?

Belleke: Bedoeling was, wij spelene toneel, wij zingen ne beetje, wij krijgen veel centen en dan wij gane naar ne chique restaurant om onze bubbelejilee te vierene.

Kramer: Bubbelewat?
 Belleke: Bubbelejilee.
 Albert: Analfabeet.
 Belleke: Bossebeest!
 Thomas: Jubilee. Omdat we tien jaar samen zijn.
 Verkoper: Ha, jullie drieën.
 Albert: Normaal vier, maar ze hebben over een paar weken onze vierde man gemold (Gebaar met vinger over de keel). Waarschijnlijk kruipen er al wormen uit zijn gat.
 Belleke: Va Albert, moete zo niet zeggene. Frank wasse ne goeie gast.
 Albert: Ne profiteur. Ne parasiet. Ne uitzuiger.
 Verkoper: En wanneer gaat ge dan op restaurant?
 Thomas: Niet. We moesten vijftienduizend frank hebben en we hebben ocharme vierduizend frank.
 Belleke: Beter ene vogele in de hand, danne ne appel verre van de boom.
 Verkoper: Weet ge, pak die twee blikken worsten mee ... en die zak broodjes ... als teken van dank. Tenslotte heb ik door jullie goei zaken gedaan. Die mensen die bleven staan, kochten toch bijna allemaal hotdogs.
 Belleke: Menere Hotdog, ik denke niet wij kunne dat aannemen ...
 Albert: Ik zal het wel dragen! (Neemt de blikken en broodjes over) Merci, meneer, merci. Gij gaat nog in de hemel komen.
 Kramer: Zeg mannen, zin in een fleske wijn? Anders moet ik al die bazaar mee naar huis zeulen.
 Thomas: Als g'ons begint te chanteren, moeten we het wel aanpakken natuurlijk.
 Kramer: Ik heb hier nog een fleske of zes staan, maar 't kan zijn dat er hier en daar al eentje een beetje zuur is, ik weet het niet. Ziet ge, dat zijn prijzen van tombola's en kwissen, maar ik mag van de dokter geen alcohol drinken. Ik heb een slechte lever.
 Albert: Volgens mij hebt gij alleen maar een slechte dokter.
 Belleke: Wij zulle uwe probleem wel oppe lossen.
 Thomas: Die dekens ... gaat ge daar ook aan zeulen?
 Kramer: Baaah ... kunt ge ze gebruiken?
 Albert: Da's zeker, gedomme, wij slapen buiten, hé.
 Kramer: Buiten? Jongens, jongens. Pak ze maar mee. En die ouwe jas hier, pak die ook maar mee ...
 Thomas: Merci, meneer ... merci ...
 Kramer: Zeg maar Jokke, gelijk iedereen. Als ik jullie zo zie staan, ik zou het nog niet durven meenemen naar huis.
 Belleke: Moete misschien beetje helpen inpakken?
 Kramer: Ja, 't is rap gebeurd. (Neemt enkele lege dozen, Belleke en Thomas helpen inpakken. Albert kijkt toe) Ik heb hier nog een fleske eau de toilette. (Tegen Belleke) Moet ge 't hebben?
 Belleke: Watte?
 Albert: (Manend en knikkend) Eau de toilette.
 Belleke: Eau de toilette? Isse watere uit de WC?! Neen, zulle!
 Albert: Geef maar aan mij. (Grabbelt flesje weg). Die blikopener, gaat ge daar ook nog aan zeulen, heel die weg?
 Kramer: (Lacht) Zoveel weegt dat niet. (Pauze) Kunt g' er iets meedoen?
 Albert: Baaah, in feite wel. Soms haal ik al eens een gedeukt blik uit de container van de

superette.

Thomas: Die blikken worstjes die wij gekregen hebben, moeten we ook nog openkrijgen.

Kramer: Allez, steek weg.

Albert: Merci, meneer.

Kramer: Zeg maar Jokke.

Albert: (Ziet een zakmes liggen) Vroeger, vroeger had ik een goed zakmes. Zo'n scherp, met een aftrekker aan, maar ik ben hem kwijt.

Kramer: Zo een?

Albert: Ah ... wat een toeval. Ja, zo een ongeveer.

Kramer: Moet ge 't hebben?

Albert: Oh, ik wil uw koopwaar niet afnemen. Neen, dat kan ik niet doen. Ik zal de flesjes bier wel met mijn tanden openmaken.

Kramer: Met uw tanden? Hier, jong, steek het weg.

Albert: Merci, men ... Jokke.

Belleke: Voila, alles isse ingepakt.

Thomas: Een paar dozen in uw armen en ge kunt weeral vertrekken.

Kramer: (Neemt rommel op) Mannen, tot ziens en succes.

Verkoper: Het beste en dat we mekaar nog eens mogen zien. Bedankt. (Kramer en Jokke af)

Thomas: Bedankt voor alles.

Albert: Ja, merci.

(Stilte)

Thomas: Zo, wat nu?

Belleke: Ik wete niet.

Albert: Die broodjes opvreten, tiens, en die worstjes.

Thomas: 't Is toch niet wat het moet zijn, zo zonder Frank, zonder onze meester-fantast.

Albert: Niks van aantrekken. Des te meer is er voor ons.

Belleke: Isse niet schoon, Va Albert, ikke misse Frank.

Thomas: 't Is waar.

(Stilte)

Albert: Gaan wij hier wortel schieten?! Komaan jongens, terug naar onze stek en vreten tot w'er bij neervallen.

Frank: (Op, samen met Joke. Hij heeft een bebloede zakdoek om de hand, draagt enige papieren zakken met braadkippen) Dag vrienden.

Allen door elkaar (kakofonie): Frank, leeft ge nog? Hoe is 't met u? Alles in orde? Waar hebt ge nu weer gezeten? Ons voor den onnozele houden, ja. Allez, gedomme. Da's straf. Ge ziet er goed uit. Van waar komt ge? Ja, waar hebt ge gezeten? Ik versta er niks van. Niet te geloven, zeg.

Frank: Ho, kalm aan. Niet door elkaar.

Belleke: Zijne dat kiekens?

Frank: Zoals beloofd heb ik voor vijfduizend frank gebraden kippen gekocht.

Thomas: Wauw!!!

Albert: Verdomme, Frank, ben ik blij u te zien. Ik zei nog net tegen Belleke dat het erg zou zijn als we die worstjes zonder u zouden moeten opeten. Ik was mijne smaak al verloren.

Joke: Nou, het lijkt wel of ze je gemist hebben.

Albert: Moest die vleesetende plant ook weeral meekomen?

Frank: Va Albert, let wat op uw woorden.

Albert: Ik versta niet wat gij in die passievrucht ziet.

Frank: Onder die ruwe korst, zit het malse zoete deeg van genegenheid.

Belleke: Wat wille dat zegge?

Frank: Dat haar binnenzijde honderd keer mooier is dan haar buitenzijde. (Joke en Frank kussen elkaar)

Albert: Wil ik efkens helpen om ze binnenstebuiten te trekken?!

Belleke: Hemme dat geziene? Die vrouw kusse Frank midden inne zijn gezicht!

Thomas: Nog nooit een vrouw gekust, Belleke?

Belleke: Niet vanne dichtbij.

Albert: Nooit geleerd over de 'bietjes' en de bijtjes, Belleke?

Thomas: Stop ermee Frank, seffens hebt ge geen adem meer.

Albert: Ik denk dat ik seniel word.

Frank: (Uit omhelzing) Tof dat ge 't zelf ook eens een keertje opmerkt, Va Albert.

Albert: Pas maar op, dat ze u geen oog uitkust.

Frank: Alberts fantasie gaat er als een wilde mustang vandoor.

Albert: 't Is waar zeg ik u!

Belleke: Hoe kanne dat nu, ne oog uitkussen?

Albert: Godverdomme, ik heb het toch zelf meegemaakt, vroeger! Een nicht van mij wou mijn tante op het voorhoofd kussen en ze had een lolly in haar mond en het steeltje ging dwars door tantes oog.

Thomas: Liefde is schoon.

Belleke: Ware de hart van vol is, gane de benen voor open.

Thomas: Frank, uw broekspijpen komen naar omhoog.

Albert: Ja, zijn hormonen beginnen zich op te stapelen.

Thomas: Vertel eens, waar hebt ge zolang gezeten?

Frank: Ik moest nog een en ander op een rijtje zetten om definitief te kunnen afrekenen met die gasten. Ik ben even ondergedoken en heb mijn radertjes laten draaien. Ik heb die twee gasten wat gevolgd, heb adressen genoteerd, nummerplaten bijgehouden, kortom, alles wat van belang kan zijn om die kerels in de kraag te vatten.

Belleke: En zijne ze al gepakt?

Frank: Ik heb naar Mickey een telefoontje gedaan, zogezegd in naam van Paul en afgesproken in 'The Rosegarden' om af te spreken hoe ze mij kunnen vatten en om nog enige zaakjes te regelen. Dat telefoontje was een kwartiertje geleden, zogezegd superdringend zodat Mickey niet meer kan terugbellen. En binnen dit en vijf minuten houdt de politie een kleine razzia in bar 'The Rosegarden'.

Belleke: Goed geziene.

Albert: En die andere?

Joke: Daar heeft ie ook wat op gefonde ...

Albert: Ik vroeg het aan Frank!

Frank: Paul verwacht ik elk moment hier, want ik heb toch zo'n spijt van de dingen die ik gedaan heb en ik wou hem - bang als ik ben - zijn sneeuw teruggeven.

Thomas: Hier? Ge wilt ons er toch net bij betrekken?

Frank: In zekere zin. Ik heb een beetje hulp nodig. Ik wil een stukske uit de sketch van de politie spelen.

Belleke: Gane wij ne opvoering doen voor diene gangster?

Frank: Helemaal niet, we gaan hem ...

Joke: Hij komt eraan.

Frank: Oké, gasten, we grijpen hem vast en leggen hem met het fietsslot aan die paal.

Albert: Hier? Midden op dat plein?

Thomas: Oeioei, we moeten onze veiligheid kunnen garanderen. Dat gaat slecht aflopen ...

Frank: Inderdaad. Bijzonder slecht. Heu ... die kippen.

Belleke: Stekene efkens in mijne rugzak ... rappe ... (Stopt kippen weg)

Paul: (Komt zelfzeker nader) Zo, kleine jongen, wij hebben nog wat te regelen, nietwaar?!
Word je bang?

Frank: One, two, three ... Let the show beginnnn!!!
(Iedereen stort zich op Paul, Thomas gaat lopen en blijft een eindje verder toekijken. Paul wordt met het fietsslot om de hals aan een paal geketend, zijn handen worden vastgebonden en zijn mond gesnoerd).

Frank: Hou je van poezie, Paul? (Gemompel) Ik heb in jou naam een versje geschreven, luister even:

Een boodschap aan de blauwe pakkemannen
Mijn naam luidt Paul Vercammen
Ik rijd in een donkergroene BMW
met nummerplaat D-Z-E-drie-drie-twee.
Ik woon op de Coreliuslei
in een herenhuis met nummer drie.
Werken doe ik als geen ander
Ik versas drugs van de een naar de ander.
Mijn voorraad bevindt zich in een garagebox,
die ik huur onder de naam Dockx.
Indien gewenst kan u 't zien,
Wagonstraat box nummer zeventien.
Verder kan ik goed aarden
in de bar 'The Rosegarden'.
Want daar doe ik goeie zaken
die me dagelijks rijker maken.
Mijn partners heten David De Bie,
Tonny Verschooren en Sanders Mickey.
In de overtuiging dat dit een goeie service is,
vraag ik u met aandrang:
plaats mij in de gevangenis.
Kusjes, Paul (Frank hangt het gedichtje met een touwtje om Pauls hals.
Deze protesteert al mompelend)

Belleke: Isse knappe standbeeld.

Albert: Ja, dat slot staat hem wel.

Thomas: (Is voorzichtig genaderd) Kom mannen, we zijn weg, vooraleer er ambras van komt.

Frank: Momentje! Nog een klein dingetje. Paul, weet je nog, die dag dat je mijn aangezicht geschonden hebt, mijn eer verkreukelt hebt? Weet je nog? (Paul mompelt)

Albert: Gaat ge op zijn bakkes slagen?

Thomas: Oeioei, als daar maar geen problemen van komen.

Belleke: Isse niet eerlijk, ventje isse vastgebonden ...

Frank: Ik ben geen lafaard zoals hij, twee tegen een, herinnert ge 't u? Vind je 't terug in die zandbak van uw geheugen? Hij heeft mijn gezicht in rood en blauw gekleurd, dat ga ik nu ook doen. (Stroop de mouwen op, hevige protest van Paul) Joke, kom eens even.

Je handtas.

Joke: (Geeft de tas) Wat mot je daar nou mee?

Frank: Even rommelen tussen de condooms ... Ha, hier heb ik het. Rood en blauw. (Heeft een schminkdoosje vast) Oog om oog ... (Kleurt blauw om Pauls ogen) tand om tand ... (Brenkt lippestift aan en werkt verder af met rouge en haarlak. Paul ziet eruit als een clownesk geschminkte travestiet) En nu, mannen, gaan we een telefoontje doen naar de politie. Ons probleem is eindelijk opgelost.

Thomas: Dat was een goeie truck, Frank.

Belleke: Over trucke gesprokene, ik hebbe daar gene goeie herinneringen aan.

Albert: Ja, Belleke, magie is voor de ingewijden.

Belleke: Nu wille *ik* eerst ne truckje doen. Gane allemale op ne rij staan. Hop, hop. (Duwt de companen in het gelid).

Albert: Hey, ik niet achter dat pekelwrijf! (Wisselt met Thomas van plaats. Frank wisselt met Joke, zodat zij vooraan staat).

Thomas: Vertrouwt ge me niet, Frank?!

Belleke: Oké, op mijne teken iederene ogen toe. Ik gane ne zin fluisterene inne de oor van Albert en die moete voortzeggene. Isse mysterie. Hele zin vervorme.

Albert: Belachelijk!

Frank: Och, laat hem toch Albert ...

Belleke: Belangerijke regement: gij fluister in linkerore, de volgende in rechter ore, enz ... Klaar? Oké, ik gane zin zeggen. Ogen toe! (Lichten doven) Fluistert wat in Alberts oor). Oké, Albert, zegge stillekes verdere ...

(Belleke in het donker af. Albert fluistert wat)

Thomas: Va Albert, ge spuwt in mijn oor!

(Gefluister)

Frank: Da's weer typisch een spreekwoord van Belleke ... (Fluistert)

Joke: Ik heb het! Zal ik het even luidop zeggen? 'Wie een kuil graaft voor een ander, weet uit welke hoek de wind waait'. Is het juist? Belleke?

Frank: Belleke?

(Allen ogen open – spots aan)

Frank: Wat is dat weer voor een belachelijke truck?

Thomas: Iets fluisteren en u dan gaan verstoppen ...

Joke: Flauw, hoor ... kinderachtig.

Albert: Kinderachtig? Belachelijk? Die smeerlap is er met ons kiekens vandoor!

Thomas: Wat?!

(Algemeen gevloek – paniek)

Frank: Er achteraan!

(Iedereen stormt podium af, doek)